

MALARRASSA

El periòdic independent i de distribució gratuïta de Terrassa

Novel·la de Pep Julià

Ressenya del seu recull de textos
La tortuga,
per Joan Segarra

PÀGINA 15

Educació post-covid

La coordinadora
d'AFAs i AMPAs
planteja repensar
l'educació

PÀGINA 4

Un any de l'ascens al Denali

**Bru Busom i
Marc Toralles,**
alpinistes egarencs,
més a prop del cel

PÀGINA 13

**L'Ajuntament es
prepara per fer front
a la crisi social**

PÀGINA 8

→ Plataforma en Defensa dels Serveis Públics

**Les nostres vides,
per davant dels seus
beneficis**

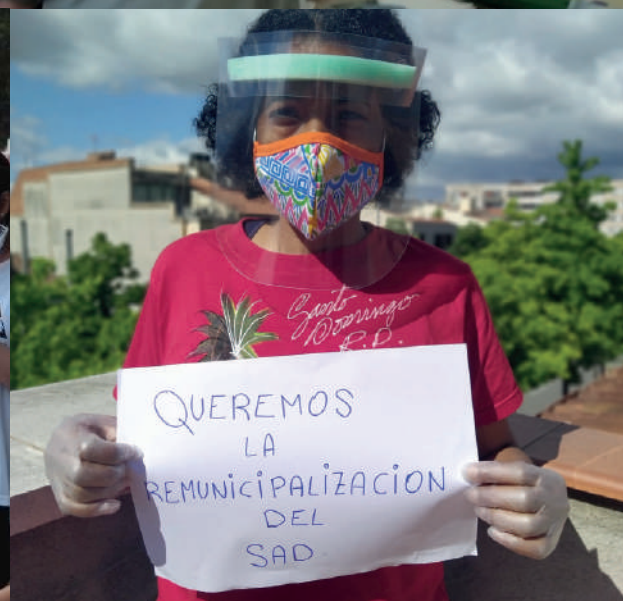
PÀGINA 6

→ Propostes des del cooperativisme

**Salut col·lectiva,
democràcia econòmica i
justícia socioambiental**

PÀGINA 11

→ Alerta covid-19, sanitàries, SAD, la classe obrera posa el cos i l'ànima

La ciutadania dóna una lliçó d'autoorganització i solidaritat

PÀGINA 2, 3 i 10

Pel dret a la informació, periodisme crític i compromès
amb els moviments socials i la llengua

**Per garantir la viabilitat
del mitjà de Malarrassa,
saltem fins a les 200
persones i entitats sòcies.
Associa't! Més informació a la pàgina 11**

Resposta immediata de persones i entitats

A Terrassa hi ha «cada vegada més col·lectius i empreses» que produeixen mascaretes i altres elements de protecció, informava i reconeixia l'Ajuntament en un comentari publicat en el seu perfil a facebook. Una nota en què es confirmava amb més noms el llistat publicat en diferents mitjans i que inclou també: Mascarillas Solidarias, Seat, Confecciones Corvi, Mediamarkt, Església Mormona, ANC Terrassa, Correos, Smilics, Circutor, @mipetricor. «L'Ajuntament també ha facilitat material o cobrirà alguns costos de productes per fabricar elements de protecció en el cas d'entitats o xarxes solidàries», diu també, informant dels esforços per coordinar i reconeixent alhora que «no hi ha res que pugui compensar l'esforç i la generositat que hi està posant tanta gent».

L'AV de Montserrat, bates i mascaretes pel CST

ANTONIO CAZORLA

Al barri de Montserrat mai ha faltat capacitat d'autoorganització. Tampoc ara quan, a partir d'una trucada i contacte amb gent del Consorci Sanitari, des de l'AV es van posar en marxa. Un grup organitzat per l'AV ha treballat dintre de la xarxa que coordina en Joan Ferrer, explica l'Antonio Cazorla a Malarrassa.

En fer públic que es posaven en marxa han rebut «donacions i mecenatge», informa el president de l'AV, 3 màquines per tallar i cosir, 10.000 metres de cinta elàstica i alguns diners per comprar roba. Els diners sobretot de solidaris de fora, «aquí és un barri ben pobre materialment, però no d'ànims i solidaritat», emfasitza. Han estat 6 persones tallant i cosint bates i mascaretes dintre la xarxa coordinada per en Joan.

Dintre del barri n'han distribuït més de 500 mascaretes, i tot i fer curt amb els diners n'ha pogut recollir un miler d'euros amb els quals han comprat roba dues vegades. El diumenge 19 d'abril, explica en Cazorla, es va presentar, sense avis, la tinent d'alcalde Núria Marín, que ha estat directora de l'escola de Montserrat durant anys i ho ha deixat per assumir l'encàrrec polític. El veterà dirigent veïnal agraeix aquest interès de la regidora. Explica, però: «nosaltres no li hem demanat res, a l'Ajuntament, perquè ja sabem com funciona la burocràcia i l'administració en general», i assegura: «estem treballant molt bé amb la xarxa coordinada pel Joan».

A ca n'Aurell, l'Esther Nosas, presidenta de l'associació veïnal d'aquest barri, no va esperar que ningú li digués

res per posar-se mans a l'obra. Va parlar amb en Joan Vila, de la junta de la FAVT per dir-li que ella anava endavant. Roba que ella mateixa va aconseguir i algun tutorial a internet, «quasi mai no havia cosit res abans», li van servir per començar a fabricar algunes mascaretes, fins a un centenar, de les quals n'ha portat algunes a l'Ajuntament. Hagués volgut ajudar a la gent de Mascarillas Solidarias, però no té màquina de cosir.

Mascaretes per a tothom, Ampa Escola Pilarín Bayés de Les Fonts

L'AMPA de l'Escola Pilarín Bayés, amb suport de l'Associació de Propietaris i Veïns de les Fonts, va pensar en tota la canalla del poble, i com ho farien «a partir del dia que ja tingueu permís per sortir una estoneta», escriuen en un missatge difós entre la gent de l'escola i el poble. «Heu d'anar molt ben protegits. És per això que, gràcies a les voluntàries cosidores del poble, hem fet mascaretes de roba per a tots i totes».

La mascareta és totalment gratuïta i n'hi ha per a totes les edats, expliquen, perquè la quixalla ha de sortir ben acompanyada, o sigui que també per a les persones adultes. Han pogut anar endavant gràcies a les aportacions voluntàries de roba, cinta elàstica i fil fetes per l'AMPA de l'Escola Pilarín Bayés i de l'Associació de Propietaris i Veïns de les Fonts; i amb l'equip de c. Un agraïment molt gran a les voluntàries cosidores, les que han tallat goma, les 21 solidàries que han cosit, tallat la cinta i fer la distribució de tot, el material. Les dues farmàcies del poble han estat els punts de recollida.

XARXA DE SUPORT MUTU TERRASSA

Qui som?
Som un grup de persones joves, sanes i autoorganitzades que volem ajudar a persones en risc i gent gran davant la situació excepcional que vivim.

Com podem ajudar?

- Fer la compra** (aliments i medicaments) i portar-vos-la a casa.
- Treure a passejar** la vostra mascota.
- Acompanyament emocional** i psicològic.
- Assessorament laboral.**

Si necessites ajuda contacta:
✉ xarxasuportmututrs@gmail.com

Si pots ajudar, uneix-te!

#Entre totes, ens cuidem!

Tot sota compliment de les mesures de prevenció i seguretat exigides

La Xarxa de Suport Mutu de Terrassa feia una mica de balanç de la feina feta. Aquesta mateixa setmana informava que la xarxa està organitzada en sis grups de whatsapp de voluntàries distribuïdes per diversos territoris i barris de la ciutat. A cada grup, s'assegura, hi ha entorn de les 100 persones.

Aquesta articulació nasqué el diumenge 15 de març de la «iniciativa de persones individuals que tenien ganes de donar resposta i suport a les veïnes preveient que la situació d'excepcionalitat requerriria «col·lectivitat i suport comunitari», informa un escrit difós per la Xarxa. On es declara que l'objectiu de la xarxa és «poder donar suport a les persones dels diversos barris, des de les cures i la solidaritat fent-ho de forma voluntària i autoorganitzada en col·lectivitat».

La peça clau d'aquest engranatge és un telèfon mòbil i un grup de whatsapp on es troben les demandes d'ajuda o suport i els oferiments. Són situacions com anar a fer les compres, a la farmàcia, o treure els gossos. La Xarxa assegura que s'ha donat suport a més de 110 demandes.

Hi ha també actiu un grup de «suport emocional», configurat per persones voluntàries amb formació en psicologia que estan atenent persones que se senten malament o soles, o necessiten xerrar una estona per a poder «passar el confinament amb més equilibri emocional». Aquest grup, s'informa, ha fet suport a unes 20 persones.

Finalment, s'informa també des de la Xarxa, que fa qüestió de mantenir l'anonimat de les persones voluntàries, hi ha una «comissió legal» que ha donat suport en aspectes relacionats amb l'àmbit laboral. S'han atès unes 50 demandes.

Terrassa 3D Printers, tecnologia al servei de la comunitat

Un grup de terrassencs ha imprès material de protecció i sanitari en 3D per subministrar-lo a centres hospitalaris, residències i serveis d'emergència, a més de policia i protecció civil. Són un equip de 8 persones unides sota el nom de Terrassa 3D Printers, al capdavant de les quals hi ha en Carlos Moreno, informàtic, veí de Can Boada.

Amb la seva maquinària i material han imprès peces per obrir interruptors i portes sense haver-los de tocar amb les mans; pantalles protectores i suports d'aquestes i una peça (ideada per l'Institut Isinnova de Brescia, Itàlia) que converteix els snorkels (màscara de busseig de Decathlon).

En Carlos, a l'atur des de just abans de l'inici d'aquesta crisi, va veure claríssim que la seva impressora 3D, comprada pocs mesos abans, podia fer molt bona feina. En Carlos explica a Malarrassa que un amic de la Policia Municipal amb qui havia imprès un primer obridor de portes per estalviar-se el contacte directe de la mà li va suggerir la idea. De seguida van funcionar els contactes via policia, protecció civil i Ajuntament i es va crear el grup.

Els vuit voluntaris treballaven a casa seva, en Carlos els garantia el material, recollia després els productes i els portava a destí. Les impressores no van parar en cap moment els dies de producció. El que més han imprès són pantalles

(1.449 a 23 d'abril), suport de pantalles (1.063), obridors de portes (545) i viseres i làmines per màscares; després, salva-orelles (778) i 3 adaptadors per les màscares de busseig. Pel que fa al temps, la impressió en 3D en necessita bastant. En Carlos explica que per un adaptador cal esperar-se com dues hores, i el temps de repassar i deixar preparat per l'ús.

Les màquines no paren i l'equip tampoc. Afirmar en Carlos que el «desgast físic era alt», perquè atenien les màquines sense interrupció, dia i nit, i cada dues hores calia canviar les peces i reiniciar. El més complicat, de totes maneres, afegeix, ha estat la manca de recursos. Però l'únic que demanaven era poder treballar i ajudar. Sense ajuda econòmica pública, l'equip posà diners de la seva butxaca i recollí donacions, principalment pels rotllos d'impressió i les despeses de transport. Han recollit uns 270 euros per a la compra del material.

A finals de maig, el grup decidí «tancar una etapa» de dos mesos. Han fet un total de 5.000 peces. Consideren que han posat el seu «granet de sorra, esperant haver ajudat moltes persones». En un missatge enviat per xarxes socials, Terrassa 3D Printers informava que tronen a la seva feina i vida habitual, «no podem dedicar tot el temps que ens agradaria a continuar fent material solidari». Però, asseguren: «volem agrair les increïbles mostres d'afecte i agraïment rebudes des d'entitats, empreses, sanitaris, Ajuntament, mitjans de comunicació i les persones que han posat material».

> Xarxes solidàries elaboren material per al personal sanitari

La ciutadania autoorganitzada dona una lliçó

Entitats, grups
espontanis
i persones
s'organitzen per
donar resposta
i pal·liar les
mancances del
sistema sanitari
i de protecció en
general davant
l'estat d'emergència
sanitària

Pep Valenzuela

La situació d'emergència provocada per la pandèmia ha posat en evidència la precarietat del tan lloat sistema sanitari del país i, directament i palesa, les conseqüències de les retallades realitzades durant la passada dècada i escaig. Tot i la tragèdia que hom viu no han faltat els acudits i bromes sobre la necessitat d'improvisar per fer i subministrar artesanalment (persones voluntàries a casa seva) material d'allò més bàsic per a hospitals, residències, servei d'assistència domiciliària i altres.

Caldrà reveure molt bé i amb de-

■ Personal sanitari en un centre de Terrassa agraïnt el material produït per la solidaritat popular

tall tot el que ha passat aquests dies de vertigen. Per començar, per deixar constància i agrair la impagable dedicació i solidaritat de centenars de persones anònimes a la ciutat i el país. I, després, també per reclamar les pertinents responsabilitats polítiques.

Malarrassa va parlar amb en Joan Vila, vicepresident de la junta de la

Federació d'Associacions Veïnals de Terrassa (FAVT). Ell, també membre de l'AV de Can Boada del Pi i de l'entitat Prou Barreres!, per l'accessibilitat universal, ha estat informant de l'activitat de diferents grups a Terrassa, com és el cas de la feina engegada pel Consell per la República, l'AV de Montserrat, el grup de tècnics en impressió digi-

tal Terrassa 3D Printers, l'AMPA de l'Escola Pilarín Bayés de Les Fonts i altres.

Les condicions del confinament i les característiques de l'entitat no han permès posar dempeus una campanya de solidaritat com calia, explica en Vila, però «la gent ho ha fet espontàniament, sense esperar indicacions». Com a Favt afegeix,

han intentat acompanyar, tenir informació d'aquestes iniciatives, tant si eren d'AV com si no. «S'han fet i s'estan fent coses molt bé», assegura, i la gent dedica hores, posa a disposició les seves pròpies eines, locals, transport i diners.

La Favt demana «donar suport a totes aquestes iniciatives, ser solidàries amb les solidàries», ajudant amb suport econòmic per comprar materials i altres despeses. Això, a més, amb una certa preocupació, perquè ara, algunes d'aquestes activitats no només no tenen el reco-neixement que mereixen sinó que, per contra, «la gent els demana mascaretes sense voler contribuir». És la cara menys agradable de tot plegat, lamenta.

En tot cas, el que està clar és que molta gent s'ha aixecat i posat en marxa, emfasitza en Vila, ja sigui des del Consell per la República, com l'AV de Montserrat, en Carlos, d'impressores 3D, i altres, i «cal agrair molt l'esforç que ha estat molt important i ha resolt problemes a hospitals, residències i cossos de protecció i seguretat». Perquè, declara, «la solidaritat és del poble, els de dalt no volen saber massa, els treballadors han ajudat els treballadors, la gent ha ajudat la gent».

Clar que s'han de fer més coses, però primer era deixar constància i agrair a totes les solidàries. Aquest reportatge de ben segur només fa una contribució i/o primeres passes mostrant com a exemples algunes de les experiències en marxa a la ciutat.

Consell per la República, entitats veïnals, AMPAs i molta gent

■ Solidàries del Consell de la República empaqueten material per enviar a centres hospitalaris

PV.

«**V**am començar a intentar fer coses: mascaretes i bates, per hospitals, residències...». A partir de les dades bàsiques amb què comptaven, la gent del Consell Local per la República considera que no es pot esperar que les administracions resolguin la situació i decideix posar-se en marxa. «Ens vam trobar de seguida amb el problema que, en portar les coses, ens deien que no les havien demanat o que allò no estava homologat i que, per tant, no ho podien agafar», informa en Joan Ferrer, de la coordinació del Consell i ara portaveu d'aquesta «iniciativa ciutadana»

solidària.

«Això sí que ha de quedar molt clar», emfasitza, «durant el mes i poc que estem treballant, això ja no és un projecte del Consell, sinó que s'ha convertit en una acció de suport mutu de la ciutadania per a la ciutadania». Diu que les persones que hi col·laboren ho fan a títol particular o per via d'entitats com ara l'associació veïnal de Montserrat, l'ANC i altres, entre les quals també empreses.

«Hi ha una empresa que posa els diners per a la gasolina del transport, gent que ens deixa màquines de cosir i tallar, petits empresaris que han donat materials, teixit, gomes; gent que ens deixa els tallers», de-

cita les bates quirúrgiques el teixit per les quals els va ser subministrat pel mateix CST, així com les indicacions tècniques.

En aquest punt van fer una crida a la participació, i la resposta va ser immediata i nombrosa. En Joan destaca la participació de Merche Jordan, una companya de Barberà, professora universitària i modista, «és l'autèntic cervell que tenim per la costura, els patrons i les tècniques», assegura en Joan.

Els números d'aquesta feina, certament, són impressionants. El dilluns 20 d'abril van entregar 20.000 bates d'un sol ús al CST, a un hospital de Manresa, a Prodis i petits centres mèdics i CAPs, com són els

talla en Joan, «però sobretot, hi ha en moviment de més de 200 persones de totes aquestes entitats, i gent independent i voluntària. Això és una cosa de ciutadania», subratlla, «ara hi ha gent de tots colors, partits i ideologies. Amb un objectiu únic: ajudar el sistema sanitari perquè no es col·lapsi».

Després d'una setmana treballant de forma intuïtiva, amb molt més cor que coneixement, van posar-se en contacte amb el Consorci Sanitari de Terrassa directament, després amb Mútua de Terrassa i amb directors de residències de gent gran. D'aquestes gestions sortiren compromisos concrets sobre què fer i com,

amb quins materials. En Joan destaca que, amb quins materials. En Joan destaca que, amb quins materials. En Joan destaca que, amb quins materials.

Destaca, a més, que el fet de ser voluntari no vol dir fer de qualsevol manera. Han rebut ja la visita, en un parell dels locals on treballen, d'un metge especialista en tractament de la Covid-19 que ha fet inspecció, comprovant que tothom treballa amb mascareta, a la distància entre persones requerida, amb guants, gel hidroalcohòlic i neteja cada hora i mitja de mans i guants. Un assessorament, en definitiva, del CST.

A més de les entitats i persones citades o al·ludides, en Joan recorda que compten amb participació o col·laboració de gent de Mascarells Solidaris, Owerlock Solidari, Fils de Força, C.L. de Matadepera, FUPAR, Petro7, Susan Bags, Albert Morera Xarcuteria, Merceria Esmeralda... entre altres.

> La coordinadora d'AFAs i AMPAs la Pepeta fa 5 propostes des de Terrassa

Repensar l'educació post-covid

El món de l'educació està sent un dels més afectats pels canvis derivats de la crisi sanitària, per «l'excepcionalitat i la incertesa», reconeixen des de la xarxa d'associacions de famílies d'alumnes i AMPAs de Terrassa, la Pepeta. Però, afirmen rotundament, «ens preparem per afrontar una nova etapa del sistema educatiu pública i de la realitat educativa (...), ara més que mai, reflexionant sobre quin model de sistema educatiu volem per al futur»

Una reflexió que ja dona fruits: 5 propostes que assenyalen la «direcció per on volem caminar, tot avançant algunes propostes de debat de cara al pròxim curs»: escola inclusiva, renovació pedagògica, hora del migdia, sisena hora i baixades de ràtios.

Text íntegre del comunicat de la Pepeta:

Malgrat la situació d'excepcionalitat i d'incertesa que vivim, ens preparem per afrontar una nova etapa del sistema educatiu pública i de la realitat educativa a Terrassa. La crisi actual i el punt d'inflexió que imposa al sistema educatiu, fa que les famílies continuem, ara més que mai, reflexionant sobre quin model de sistema educatiu volem per al futur.

En el present, però, amb el context de confinament en el qual ens trobem, prou feina tenim tota la comunitat educativa (clastre, alumnat, famílies i representants d'administració) en assimilar els fets i fer un esforç, sobretot per aquella part on se'videnciïn més

necessitats, per tal de mantenir el vincle. I és que, durant el temps que ens quedi en aquesta situació, sembla que és precisament en el vincle on hauríem de posar el focus i estar atentes.

El vincle renovat entre els infants i famílies en temps de confinament i vulnerabilitat de salut, laboral i social. El vincle entre infants i els seus iguals, en situació d'aïllament i privats de socialització entre ells. El vincle entre infants, famílies i escola, ara per ara sovint mediat per un focus excessiu en els continguts i objectius pedagògics.

El debat sobre l'avaluació, sense anar més lluny, ha estat transferit per part de l'administració central i autonòmica a la responsabilitat al clastre. Confiem doncs en la sensibilitat i empatia de les docents, obligats d'alguna manera a qualificar a l'alumnat en un context excepcional per tothom (també per al clastre). Si aquest tercer trimestre, la comunitat educativa aconsegueix mantenir els vincles pedagògics i socials, estar presents, actius i predisposats, més enllà de les expectatives de quantificar l'adquisició de continguts, ja el podríem considerar un excel·lent.

Com a famílies organitzades en defensa de l'escola pública, el nostre objectiu durant aquesta etapa complicada també demana aconseguir construir un espai de calma dins de tot plegat. Seguir aportant, com fins ara, idees i propostes per seguir construint una escola millor. En aquest sentit, enllà de les mesures en marxa pensant en el curs actual, sembla que tota la comunitat educativa està d'acord que a partir del curs pròxim s'han d'implantar mesures per pal·liar les mancances que aquesta crisi sanitària, esdevinguda econòmica i social, ha provocat al sistema educatiu.

Moltes d'aquestes mesures, però,

no oblidem que ja veníem d'una situació de gran precarietat que la nova emergència no només no ha fet oblidar, sinó que ha fet encara més palesa. Així doncs, perquè s'escolti la veu de les famílies, mirem d'assenyalar en quina direcció volem caminar, tot avançant algunes propostes de debat de cara al pròxim curs.

Escola inclusiva: La situació d'emergència, si ha evidenciat alguna cosa, ha sigut la bretxa existent dins del sistema educatiu entre diferents grups. Les NEE i les NESE Han sigut els col·lectius que més aïllats ha deixat el confinament. És bàsic, si volem treballar per l'equitat, que tota la comunitat educativa assumeixi la prioritat de desplegar l'escola inclusiva, amb més recursos i la formació adient per a un canvi de mentalitat. La interrupció del curs escolar ha representat una aturada i, sovint, un retrocés en l'acompanyament i atenció pedagògica i també sociosanitària a famílies amb necessitats educatives especials, fet que fa que la represa del curs es faci amb aquesta qüestió molt més present.

Renovació pedagògica: seguint la

línia d'escola inclusiva, s'ha de reforçar la idea de renovació de competències pedagògiques. Cal posar encara més el focus en la diversitat, la resolució de conflictes, la solidaritat i el treball en grup, tot potenciant la capacitat de l'alumnat de fer-se preguntes, més que de buscar respostes a preguntes fetes, per tal d'entendre millor el que passa al seu voltant.

Hora del migdia: a Terrassa, aquesta crisi ha deixat clar que el model actual de gestió del temps de migdia i de menjadors escolars és un fracàs a tots els nivells. Amb l'aturada del curs, la gestió privada del curs ha deixat famílies treballadores en situació de gran precarietat laboral (amb ERTOS i sous retallats i endarrerits) i famílies d'infants a l'espera del retorn de quotes de serveis no prestats. Això safegeix a un context d'escassetat de personal, d'incapacitat d'atendre l'alumnat NEE durant el temps de migdia, i d'una desconexió pedagògica i institucional entre la concessió i el projecte pedagògic del centre. Fa temps que reclamem la inclusió del temps de migdia dins de l'horari escolar, integrar-lo plenament en la jornada educativa. Ara més que mai, reivindicuem una gestió pública i veritablement integrada en el projecte pedagògic, i esperem que l'Ajuntament de Terrassa ens faci costat, o bé fent passos endavant cap a la municipalització, o bé fent pressió davant l'administració autonòmica per tal que el Departament ho gestioni directament i faci doncs efectiva aquesta integració pedagògica i funcional.

Sisena hora: en el marc de renovació pedagògica que inclou propostes d'educació a temps complet, entenem que el sistema educatiu té recursos, espai i temps per incloure activitats educatives orientades

exclusivament a la intel·ligència emocional i la socialització dins d'un entorn de lleure i amb recursos humans pedagògics d'acompanyament. Recuperem, doncs, la reivindicació de la «sisena hora», i ho plantejarem no tant per a recuperar continguts i temps de cara a avaluacions, sinó per atendre l'alumnat i desenvolupar l'atenció a l'alumnat i famílies, en temps de gran necessitat d'intel·ligència emocional i germanor.

Baixades de ràtios: abans de l'aturada del curs i de la crisi sanitària, la necessitat de combatre la segregació escolar i la massificació ja estava a l'ordre del dia. L'agreuja de la segregació escolar, ara amb la importància afegida de la bretxa digital, fa que es torni a qüestionar les ràtios tal com senten actualment. El paradigma per part de l'administració educativa, en el moment de planificar el curs, sempre és de considerar que les ràtios estan per omplir-se. Que una escola que no omple ràtios, té una demanda insuficient i doncs, una oferta prescindible. I no ha de ser així. Ens hem acostumat a considerar les ràtios màximes i sobrepassades com a fets normals. Per tal de fer efectiva i eficaç la renovació pedagògica i l'escola inclusiva és imprescindible baixar la quota d'alumnat per classe. Per tant, caldrà tenir-ho en compte no només a la matrícula de P3, sinó també estudiar la possibilitat d'obrir grups nous o donar recursos per poder doblar grups en matèries en les quals s'hagi de reforçar l'aprenentatge de l'alumnat.

Esperem que aquestes 5 propostes s'afegeixin al debat públic, a Terrassa i arreu, sobre com enforçar la tornada a l'escola. Una escola que, malgrat la distància, no hem abandonat mai i que ara la situació ens aboca a reinventar-la.

La Sindicatura estudiarà les nombroses sancions per l'estat d'alarma

Redacció

El passat 14 de març es va decretar l'estat d'alarma a causa de la covid-19 i totes les dependències municipals, inclosa la Masia Freixa, seu de la Sindicatura Municipal de Greuges de Terrassa, van ser tancades per al públic en general i per al personal de l'administració municipal.

A partir d'aquest dia, l'equip de la Sindicatura va començar a treballar en línia, atenent les trucades telefòniques de la ciutadania, per respondre les consultes o per resoldre qüestions que afectaven els seus interessos legítims, d'acord a les declaracions de la síndica Isabel Marquès a Malarrassa.

Entre altres temes tractats, cita la responsable de la institució, els relacionats amb ciutadans que van patir un tall de subministrament d'aigua als seus habitatges, que es va poder resoldre amb celeritat. També els d'alguns progenitors que es qüestionaven si havien de pagar les mensualitats de les escoles bressol dels seus nadons o dels clubs esportius, ja tancats; i en general, manca d'informació, també pel tancament de l'edifici dels jutjats.

Com diu sovint la síndica Marquès, la Sindicatura és percebuda com una mena de calaix de sastre en l'àmbit de queixes, reclamacions i tota mena d'informacions sobre qüestions de ciutat. Potser perquè ofereix més confiança, es demana a partir d'aquesta experiència.

En un altre ordre, la síndica ha atès les queixes de familiars per problemes en els centres sanitaris i en la funerària, «donades les estrictes mesures de seguretat sanitària», quasi sempre. Derivades o conseqüència de les mesures i restriccions imposades arran de l'estat d'alarma, s'han rebut també queixes sobre reemborsament de bitllets d'avió per cancel·lació del vol i sobre multes amb dret a bonificació. I també, sol·licituds d'informació per realitzar testament per part de persones ingressades en centres sanitaris.

Tampoc han faltat les gestions en diferents temes que sempre hi són presents, com ara contractes de lloguer d'habitatge, peticions de moratòria sectorial d'hipoteca o factures excessives de subministraments a causa d'avaria. En aquest temps, també s'ha fet el seguiment del treball en curs de greuges pen-

dents de resolució.

En un altre àmbit, s'han realitzat dues resolucions per peticions d'informes sobre el Codi Ètic de l'Ajuntament, així com l'estudi de les lleis i resolucions que diàriament eren aprovats pel govern de Madrid.

La síndica Isabel Marquès confessa que les connexions digitals han estat de gran ajuda per realitzar reunions de treball amb l'equip de la Sindicatura, amb experts jurítics en sessions d'Institut de Drets Humans de Catalunya -IDHC-, amb entitats de la ciutat (com Espai Drets) per debatre temes relacionats amb el covid-19, la Comissió de Drets Humans (DDHH) d'Icater (Col·legi d'Advocats), i amb l'associació de sindicatures locals de Catalunya (FòrumSD), per estudiar la problemàtica de les persones a qui se'ls ha denegat la renda garantida de ciutadania (RGC).

«En totes aquestes sessions hem estudiat possibles vulneracions dels Drets Humans, durant l'estat d'alarma», declara Isabel Marquès, que no ha deixat d'assistir, també a distància, als Plens municipals d'abril i maig, a comissions muni-

■ Isabel Marquès, Síndica de Greuges

cipals de transparència i de serveis socials, així com a reunions per posar en marxa la Bústia Ètica municipal.

Marquès, que ha estat entrevista-

da aquests dies per alguns mitjans de comunicació, agraeix molt també les moltes trucades interessants-se per la salut de l'equip de la Sindicatura, «ha estat un gest molt d'agrair!», declara amb tot l'afecte.

Una altra tasca important és la programació i organització de la feina per a després de la fi de l'estat d'alarma. Un dels temes que preocupen és la gran quantitat d'expedients de sancions imposades per incompliment de l'estat d'alarma per part de la Policia Municipal, aplicant únicament la Llei de seguretat ciutadana, «això ha creat una gran inseguretat jurídica a la ciutadania», explica preocupada la Síndica de Terrassa.

Aquí, assegura, «la Síndica actuarà en defensa dels drets fonamentals, drets vulnerats per un abús sancionador durant l'estat d'alarma. S'estudiarà cas per cas els greuges d'acord amb l'aplicació del principi d'equitat». La Sindicatura, conclou, «continuarà treballant en pro dels drets de les persones, fent un acompanyament en les seves queixes i resolent amb total independència i objectivitat els interessos legítims de la ciutadania».

EL NOSTRE ESTIU, ELS NOSTRES DRETS.

20 Infants Go Casal

Born to colònies

LES COLÒNIES SERAN LLEURE O NO SERAN

CAMPAMENTS SÍ O SÍ

ELS CASALS SERAN SEMPRE NOSTRES

Educadores i educadors: després de tot el que hem passat durant mesos, els i les joves us donem les gràcies per atendre el nostre dret a gaudir, aquest estiu també, del lleure educatiu, i a fer noves amigues i amics a les colònies, els casals i els campaments de tot Catalunya.
Sempre de forma divertida, neta i segura.

Informa't de tot a estiuamblleure.cat

#DretAllLeure

@joventutcat

Generalitat de Catalunya

7,5 Milions de futurs

> Plataforma en Defensa dels Serveis Públics, mesures

Les nostres vides, per davant dels seus beneficis

La Plataforma en Defensa dels Serveis Públics va presentar el passat 28 de maig un document de mesures d'aplicació immediata i essencials. "Per davant dels seus beneficis, les nostres vides". Aquesta neix de la reconversió de la Plataforma Aturem la llei Aragonès i es proposa com a objectiu principal la defensa dels serveis públics, en considerar que, com demostrarien les crisis i emergències, cal que siguin de «titularitat, provisió i gestió públiques i comunitàries», d'acord amb el manifest de la mateixa.

«No volem que es faci negoci amb l'educació, la salut, els serveis socials, l'aigua, l'energia o altres serveis i recursos, públics i comunitàries, que han de garantir unes condicions socials i ambientals dignes per al conjunt de la població, així com la sostenibilitat del medi ambient», afirma el manifest. «Nosaltres ho tenim clar, per davant dels seus beneficis, les nostres vides!»

El principi que orienten el programa fet públic en el document són:

- La universalitat, entesa com l'accés gratuït i en igualtat per a la totalitat de la població sense discriminació.
- La responsabilitat pública intransferible i el finançament integralment públic en tot el cicle de vida i la cadena de subministrament dels serveis.
- La participació activa d'usuàries i treballadores en la presa de decisions i en la planificació.
- La dignificació de les condicions laborals, amb un conveni únic per cada àmbit garantint condicions dignes en termes de salari, jornada i estabilitat.
- La qualitat en la prestació del servei per poder atendre amb dignitat les usuàries i assegurar la cobertura dels seus drets i necessitats.

A banda les mesures d'aplicació immediates que es van demanar en el Pla de Xoc Social, la Plataforma proposa les següents mesures prioritàries i essencials en 5 diferents àrees:

1. Salut i sanitat

- Consolidació d'un Sistema Nacional i Públic de Salut que acabi amb la cohabitació públic-privada dels consorcis, fundacions, empreses públiques.
- Recuperació i reconstrucció del futur Servei cap a un model sanitari 100% públic, en gestió, provisió i titularitat.
- Participació social empoderada i co-decisòria determinant accions. La ciutadania participant com a titular.

2. Educació

- Supressió progressiva dels concerts educatius: cal que els recursos públics es destinin en la seva totalitat als centres públics.
- Reversió de totes les retallades, garantir les condicions prèvies a aquesta situació.
- Gestió pública directa dels serveis educatius complementaris, com el menjador escolar amb internalització de tot el personal docent i no docent que treballa als centres educatius.
- Retirada dels decrets de Plantilles, Direccions i Autonomia i directrius clares per a tots els centres.
- Increment de la inversió en educació fins, com a mínim, el 6% del PIB que estableix la LEC.

3. Béns comuns: energia i aigua

- Establir mecanismes democràtics participatius i de cogovern, en els béns comuns. La política d'aigua i l'energia ha d'afavorir la gestió no lucrativa, transparent i amb rendició de comptes, per al cas de l'aigua tal com ho recullen els principis del Dret Humà a l'Aigua (DHAS).
- Generació d'energia: Nacionalitzar les grans plantes de generació i establir un pla de tancament fòssil i nuclear. Avançar i aprofundir cap a una generació distribuïda de petita i mitjana escala. On els punts de generació i de consum siguin pròxims.
- Imperiosa necessitat d'assolir un generació 100% renovable.
- Distribució elèctrica: Descentralitzar la distribució i municipalitzar-la. En el cas dels grans municipis a través de les empreses públiques ja existents. En els municipis petits, crear empreses públiques que gestionin el servei mancomanat de diversos municipis, tal i com es fa en d'altres serveis bàsics. Així com estudiar i avançar per a que la figura de l'agregador de demanda esdevingui també municipal.
- Els Ajuntaments han de ser responsables del servei públic d'aigua. Facilitar la remunicipalització del cicle urbà de l'aigua.
- Reconeixement del DHAS i el dret a l'energia. Prohibició dels talls de subministrament d'aigua i energia per causes econòmiques.

4 - Serveis socials

- Gestió pública directa de tots els centres i recursos dedicats a la infància i l'adolescència per garantir uns serveis suficients i de qualitat, i unes condicions laborals dignes.
- Creació de nous recursos (infància, gent gran, víctimes de violència, etc.) per desmassificar els actuals.
- Basar les "polítiques socials" en el saber col·lectiu de les treballadores i les persones usuàries dels recursos i serveis.

5. Serveis sociosanitaris i de cures

- Un model centrat en les necessitats de les persones dependents. Coordinació dels serveis sociosanitaris: Servei d'Atenció Domiciliària, centres de dia i residències, Serveis Socials i Atenció Primària. Atenció sanitària a les persones dependents a càrrec de l'Atenció Primària. Aprofundir i replicar l'estratègia de les superilles.
- Creació de les residències i els centres de dia necessaris per cobrir, com a mínim, la totalitat de les llistes d'espera, sigui amb nova construcció, recuperant la gestió d'equipaments públics o expropiant-ne de concertats o privats. Model de residències que permeti un estil de vida més proper al de la llar.
- Reformular el model sociosanitari prioritant l'atenció integral en el context. Adaptar les llars a les necessitats de la persona dependent i per garantir condicions de treball dignes. Creació d'habitatge públic tutelat i amb serveis compartits.
- Convenis amb millores laborals: contracte indefinit, 37 hores/setmana, augments salarials, millora de ràtios, etc. Professionalització amb formació i convalidació d'experiència.

■ Concentració a les portes de Mútua Terrassa, el passat 1 de juny.

MG

La PDSP-Marea Blanca reprèn les concentracions davant Mútua per exigir una sanitat "pública i de qualitat"

M.G.

El passat dia 1 de juny va tenir lloc una nombrosa concentració davant les portes de Mútua de Terrassa. Un dels centres d'atenció a la ciutat durant la pandèmia del coronavirus, i un dels blancs que més crítiques ha rebut sempre per part de la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública - Marea Blanca. La primera des del confinament, i "de moltes que hauran de venir", expressava la Núria Martí, aquesta concentració portava com a lemes la defensa una sanitat "pública i de qualitat", a la vegada que homenatjava al personal sanitari: "Estem aquí per retre gratitud al personal sanitari, al personal assistencial, personal de neteja, no només de Mútua, també del CST, dels Centres d'Atenció Primària, a les treballadores de geriàtrics, al personal d'atenció domiciliari", expressava l'Emi Herrera. Un equip sanitari que ha treballat "en situació infame, amb manca de mascaretes i d'equips de protecció adequats", en paraules d'una altra membre de la Plataforma, i amb personal mínim, producte de les retallades.

La Marea Blanca també denuncia que "es van coneixent més dades que indiquen per-

què es va produir un retràs tan gran en l'abastiment de mascaretes i equips de protecció. S'estava negociant el preu dels productes, mercadejant, especulant, mentre els nostres sanitaris s'infectaven als hospitals i a les residències geriàtriques, mentre treballaven amb bosses de plàstic".

Tota una munió de mascaretes i pancartes amb què es reprenen les mobilitzacions a la ciutat. També va intervenir la Valeria Santiago, qui fa dies va denunciar que al seu pare "el van deixar morir", amb 76 anys, per complicacions a causa de la Covid-19. "No li van donar cap medicació", va explicar amb emoció, i afegia que "els metges no ens han volgut explicar els motius, no el van deixar a l'UCI i de seguida el van enviar al Sociosanitari Vallparadís. És una vergonya que els metges decideixin qui viu i qui mor, només per l'edat que la persona tingui", en paraules de la Valeria.

Juntament amb la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública, van participar en l'acte de protesta la Comissió per a les Residències Públiques, el Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana, el Moviment per unes Pensions Dignes, la FAVT, Prou Barreres i Iai@flautes Terrassa.

DES DE 1927

Cafè Bar

100 Cerveces
Entrepans
Tapes

AMICS DE LES ARTS I JOVENTUTS MUSICALS

TERRASSA

C/Teatre 2, 08221
TERRASSA
93 783 51 37

Quant valen els drets dels nostres infants?

Pau Consola

Membre de l'Eina Cooperativa

El passat dia 12 de març vam viure un fet que, tot i esperat, continua resultant traumàtic: el tancament de les escoles de la nostra ciutat. Un fet que va suposar l'inici d'un confinament llarg i complicat, per a moltes famílies dolorós. Moltes de nosaltres hem de lamentar la pèrdua d'una persona estimada, àvia, pare, germana o amic, a més, sense tenir la possibilitat d'acompanyar-nos i abraçar-nos en aquests moments tan difícils. Moltes de nosaltres hem vist com de sobte ens trobàvem a l'atur i el que és pitjor, ningú ens sabia dir quant de temps havia de durar aquesta situació.

“Un cop més, com sempre, veurem com el “sistema” aprofita l'excusa de la crisi (aquest cop sanitària) per realitzar retallades”

Dos mesos allunyats d'amics, família i del contacte social en general, s'han fet llargs i difícils. En aquests moments en què el sistema de salut ha demostrat que compta amb grans professionals, d'un valor humà excepcional i una capacitat de sacrifici extraterrestre, es posa també de manifest, més que mai, com han estat de vergonyants les retallades que com a societat hem permès.

Som conscients que la sanitat i l'educació són pilars bàsics de l'anomenat “estat del benestar”? Fins a quin punt la situació és preocupant? Encara és d'hora per aventurar-se a donar respostes, la situació és incerta i els escenaris variables. Per sort, la majoria de previsions ens diuen, tot i que el cop ha estat molt dur, no ha estat definitiu, i ens en sortirem. La pregunta és: com ens en sortirem?

De moment, com sempre, els sectors més vulnerables de la nostra societat són els més afectats i desgraciadament veurem com aquelles persones que viuen en la

precarietat i que més ho necessiten no rebran les ajudes econòmiques que en el seu moment es van fer servir per rescatar als bancs. Un cop més, com sempre, veurem com el “sistema” aprofita l'excusa de la crisi (aquest cop sanitària) per realitzar retallades. Veurem com les propostes per sortir de la situació d'emergència aniran sempre enfocades a menystenir els drets de les persones, com si aquests fossin en realitat privilegis dels quals es pot prescindir. Ja hem comprovat com determinats col·lectius són oblidats, com és el cas dels nostres avis i àvies, o dels infants i adolescents, que han patit i pateixen les conseqüències i els efectes d'aquestes mesures imposades, sovint poc coherents, però que no reben cap suport de l'Estat.

Són moltes les veus que alerten, el confinament pot tenir conseqüències, econòmiques, socials i també sanitàries. Ara és el moment de canviar les polítiques de retallades dels últims anys que tant mal han fet. Ara caldrien mesures excepcionals de suport a les persones. Ara és el moment d'apostar per la sanitat, l'educació i l'economia solidària.

Ara que a poc a poc podem anar reincorporant-nos a les nostres feines, que sembla que el desconfinament és una realitat, les mesures anunciades amb relació als infants sorprenen un cop més pel seu poc sentit de la realitat. Què passarà amb els nostres infants aquest estiu? No podem permetre que la infància sigui oblidada o menystinguda en aquesta crisi. Ara seria un bon moment perquè el govern invertís, més que mai, en el benestar dels seus infants. Ara és un bon moment per demostrar que la salut i l'educació dels infants és una prioritat per al govern. En canvi, en la distopia que ens ha tocat viure, han tornat a la normalitat els equips de futbol (per qui resulta que sí que hi ha test), obriran els centres comercials i les esglésies, i els adults podrem agafar el metro cada matí en hora punta per anar a treballar, però els infants no podran gaudir dels casals d'estiu com han fet sempre. Ara és el moment d'ajudar les famílies i les entitats perquè cap infant

es quedi sense poder accedir al servei de Casals d'Estiu. Venim de dos mesos en que aquests infants i adolescents no han pogut gaudir de l'aire lliure, no han tingut oportunitat de socialitzar-se, de jugar.

Encara som a temps de no fer més mal. Però en canvi veiem com el govern català agita la bandera d'una “nova normalitat” i justifica unes mesures antinaturals mentre dibuixa un escenari de distància social on sembla que el contacte físic està prohibit. No tocar-nos no és natural i podria tenir conseqüències en els nostres infants.

“Ara seria un bon moment perquè el govern invertís, més que mai, en el benestar dels seus infants.”

Davant d'aquestes mesures surrealistes, els dubtes són evidents, es poden realitzar activitats de lleure en aquestes condicions? Quines conseqüències poden desencadenar? I, per últim, hi ha alternatives? Només fent una veritable aposta per enfortir l'estat del benestar, i això vol dir, invertir recursos públics en sanitat i educació, es podrà superar aquesta crisi. És el moment que la ciutadania despertem, sortim de la letargia on ens han volgut mantenir i on un cop més ens volen retallar els drets i llibertats. No podem acceptar aquesta nova normalitat que ens vénen com a remei a tots els mals.

Cal precisament reforçar els sistemes d'atenció a les persones i duplicar els recursos d'acompanyament als col·lectius vulnerables, cal generar normatives que afrontin la situació sense generar més pànic social. No es tracta d'avançar cap a una “nova normalitat” on el control social sigui més ferm i restrictiu, sinó que hem d'aprofitar la crisi com una oportunitat per reforçar els Drets Humans, també els drets dels infants, i situar les persones al centre.

L'educació en línia, una sortida en fals a la Covid-19?

Fèlix Pardo

@felixpardova

El tancament de les escoles i el confinament de la població han imposat un parèntesi a l'educació presencial que és propici per reflexionar sobre qüestions fonamentals com els *per a què* i els *què* de l'educació, més enllà dels *com* eduquem en els que estem capficats al dia a dia. Les respostes són múltiples i no sempre és fàcil apropar posicions. Tal vegada el problema del consens en aquestes qüestions en les que no partim d'evidències sinó de preferències rau en fixar-nos més en la racionalitat de les propostes que no pas en les objeccions argumentals.

Així doncs, pel que fa a la proposta de l'educació online com a recanvi d'urgència de l'educació presencial, és pertinent preguntar-nos: És sostenible en el temps amb les actuals jornades laborals de les famílies? Pot romandre sense que implosioni per les demandes pedagògiques que rebí de la comunitat educativa? Les contradiccions i les mancances de l'educació presencial es podran salvar amb l'educació online o pel contrari s'accentuaran?

No podem negar que l'educació online té alguns avantatges sobre la presencial com, per exemple, la gestió del grup classe amb variables sota control i un entorn d'aprenentatge que permet una transferència de coneixements i unes activitats col·laboratives més eficients. Ara bé, l'educació és quelcom més que un procés d'informació i comunicació. Consisteix en una formació integral de la persona que requereix de l'acompanyament dels adults educadors i d'un context vivencial que doni sentit als objectius acordats. Educar és lliurar el testimoni intergeneracional de la construcció social del coneixement, del patrimoni comú dels ideals culturals i de la constel·lació de sentiments i afectes que ens relliguen com a éssers humans. L'escola que garanteix que tots els alumnes rebin aquest testimoni i que participin activament en el seu relleu és la que efectua amb èxit el seu rol d'agent socialitzador. I aquesta funció de l'educació i de l'escola no pot fer-se a cops de tecla en un artefacte tecnològic.

Per al proper curs l'administració ja ha decidit tornar al model d'educació presencial amb una reducció de les ràtios per aula i mantenir l'educació online en aquells casos que allò no sigui possible. En l'actual pandèmia del coronavirus no podem saber quina serà la decisió més encertada. Però s'hauria de fer una presa de decisions que preservi els principis rectorals del disseny institucional del nostre sistema educatiu sobre els que hi ha força consens i que ens han permès avançar cap a una educació més equitativa, personalitzada i pràctica; ens referim a la inclusivitat, la comprensivitat i la competencialitat. En aquest sentit, cal preguntar-nos si l'educació online pot garantir aquests principis i, si la resposta és afirmativa, de quina manera ho pot fer per tal d'establir les orientacions didàctiques pertinents.

Hi ha una dita popular que diu «a grans mals, grans remeis». Es tracta de generar un pensament proactiu en lloc d'aquell altre ben cínic de «canviar tot perquè res canviï». La resposta institucional des de l'administració i els centres educatius a la pandèmia del coronavirus no pot ometre els problemes que arrossega el sistema educatiu: lideratge pedagògic directivista, currículum molt prescriptiu, altes xifres de fracàs i abandonament prematur, elevada segregació i recursos insuficients. Amb la Covid-19 l'aposta que es fa per l'educació online a l'educació obligatòria pot representar una distracció davant la necessitat d'entomar el repte d'una solució sistèmica, perquè el seu impacte en la població escolar pot fer retrocedir alguns dels avenços aconseguits en virtut dels principis abans esmentats, la qual cosa faria irrellevant l'escola en l'avenir de l'educació.

Carta oberta a la Consellera Vergés

Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública de Terrassa

Benvolguda consellera,

En primer lloc li desitgem molt d'èxit en la gestió de la crisi actual.

Li agraïm el reconeixement que està fent del personal sanitari. Ara diu que està orgullós de la seva important tasca. Nosaltres en canvi no ens sentim orgullosos de vostè ni del seu govern.

Recordi que els darrers governs són el que van aplicar unes retallades a tot l'àmbit sanitari, i els que van fer una política de privatització de la sanitat en detriment de la sanitat pública. El darrer intent, amb la “lleï Aragonesa” rebutjada a tràmit recentment.

Estem recollint el que es va sembrar. En 10 anys disposem d'un 30% menys de llits hospitalaris. Catalunya inverteix un 3.7% del PIB, quan la mitjana a Espanya és de 6.2% i un 7.2% a la Unió Europea. No s'ha fet cas de les contínues queixes del personal sanitari i de les diferents associacions.

El PDSPT per exemple, ha denunciat repetidament el greu problema de la sanitat a Terrassa i la seva àrea d'influència (400.000 persones aproximadament). Les llistes d'espera triplicuen les mitjanes de Catalunya. Això és així, perquè la major part de l'assistència sanitària pública és gestionada per una entitat privada amb ànim de lucre, Mútua de Terrassa (ara

fundació), que deriva sistemàticament recursos públics a la medicina privada. L'altre centre de què disposem a la ciutat, el Consorci Hospitalari de Terrassa, és concertat i també disposa d'una part de medicina privada. Si bé les llistes despera en general són menors que a Mútua, també superen amb escreix les mitjanes de Catalunya.

Què passarà ara després del coronavirus, si ja actualment hem d'esperar 205 dies per una RMN quan la mitjana a Catalunya és de 78, 138 dies per un TAC (mitjana a Catalunya 55), 84 dies per una ecografia urològica (mitjana a Catalunya 113) i 65 dies per la visita amb el metge de família, per posar-li uns exemples. A desembre de 2019 segons dades de CatSalut hi havia a Terrassa 23712 persones pendents de proves, 37081 pendents de l'especialista i 10894 pendents d'operar. En Total 71687 persones!!!!

Quedat a casa i truca al 061 o al 112...., però no et contestarà.... Quasi es podria afegir: quedat a casa i moret sol... Molts pacients, degut al seu empitjorament, han hagut d'anar als serveis d'urgències per la manca de resposta.

Però quan hagi passat la crisi, quedarà molt temps per balanços, i en farem. Pel que fa a l'avi més immediat:

Encara molts professionals no disposen de les proteccions necessàries per poder

treballar de forma segura. Les xifres d'infectats del col·lectiu sanitari, són escandaloses quan es comparen amb les referides per la resta de països.

Com sempre, hi ha hagut una gran resposta per part de la ciutadania, que amb la seva actitud i col·laboració en tot el que se li ha demanat, ha estat exemplar. A ells sí que els hi estem agraïts.

Però el que si exigim d'aquest govern és que posi a disposició del bé comú tots els productes i béns d'utilitat sanitària que encara a dia d'avui estan en mans privades:

- OBLIGACIÓ d'utilitzar tots aquells respiradors que existeixen en les privades no tan sols de l'UCI sinó també dels quiròfans per estar al servei dels pacients de Covid com s'ha fet en els hospitals quasi públics.
- INTERVENIR la producció d'aquelles empreses que poden fabricar productes sanitaris (roba, bates, mascaretes, alcohol, guants, respiradors...) per assolir un grau d'autonomia territorial. No sabem què vindrà d'Europa o d'altres indrets.
- INCENTIVAR als joves i científics en aquesta direcció.

Agraïm menys paraules i més fets.

Atentament,

L'Ajuntament es prepara per fer front a la crisi econòmica i social post-covid

El Ple corresponetn al mes de maig va posar en evidència diferències entre l'equip de govern format per TxT- ERC i tota l'oposició, escenificat en la demanda de dimissió del regidor Noel Duque.

Miquel Gordillo

La màxima institució municipal afronta tot un repte, com no podia ser d'una altra manera, arran de la crisi que ha provocat la pandèmia del coronavirus. Són i seran cada cop més evidents les dificultats socials que s'hauran d'afrontar des de la institució més propera al ciutadà, com sempre apunten els mateixos representants polítics del consistori. Tot plegat en un moment en què les relacions entre els grups del govern de Tor Per Terrassa i ERC-MES i els de l'oposició no són gaire bones, tal com reconeixen els protagonistes. Després d'un any de mandat, uns defensen la seva gestió, i altres carreguen per un any de "desenganys". Això es va evidenciar en part en el darrer ple municipal del 29 de maig, celebrat de nou de forma virtual.

Tot i això, hi ha consens en reconèixer la crisi en què estem i que ha de venir, i en la necessitat d'impulsar econòmicament i social la ciutat. Tots els grups van estar d'acord en la necessitat de reactivar econòmicament la ciutat, atès que es preveu una incidència social greu.

Els acords que es van consensuar en aquest àmbit en el darrer Ple passen per activar immediatament el calendari d'accions per a concretar mesures urgents de caràcter fiscal, realitzar una diagnosi acurada amb els responsables econòmics del consistori, per conèixer l'abast de la situació econòmica; i seguidament, establir bonificacions i exempcions a les taxes d'activitats econòmiques minoristes no essencials. També se'n va parlar de reimpulsar el Pacte per la reindustrialització del

■ L'Ajuntament ha impulsat el Pacte de Ciutat per donar un impuls econòmic i social en aquesta nova etapa. A la imatge, representants dels cinc grups municipals que han constituït la Taula Política, el passat 1 de juny.

RAFAEL CASANOVA BCF

Vallès Occidental.

En el rerefons hi ha el Pacte de Ciutat que el consistori havia anunciat prèviament com a gran acord al que han arribat tots els grups municipals. S'han de veure quines accions i mesures es concreten, de moment però, les línies que marca aquest pacte se centren en la reactivació econòmica i social, la creació d'ocupació i l'equitat en àmbits com la cultura, l'educació o l'esport, i una estratègia global orientada a la sostenibilitat i a la preservació del medi ambient i la lluita contra l'emergència climàtica. Aquest pacte també revisarà els pressupostos que s'havien aprovat per aquest any, i es fixaran objectius fins al 2023. La Taula que s'ha creat, formada per representants dels cinc grups municipals, desenvoluparà una fase de col·laboració i participació ciutadanes. Finalment, la Taula Política redactarà un document que s'eleva al Ple de juliol, presumiblement, un cop obtinguda aquesta anàlisi de la situació actual de crisi. Tot seguit, es demanarà l'adhesió d'entitats, empreses i col·lectius de la ciutat.

«És molt important que la ciutat es reactivi econòmicament. Aquesta proposta ens ajuda a

alinejar-nos tots els partits polítics», remarcà la portaveu de TxT Núria Marín. I un avís d'alarma del que ha de venir: «sabem que els efectes econòmics de la pandèmia seran greus i volem minimitzar-los», expressava Sàmpel (JxT), tot fent menció a la «previsió de moltes empreses tancant».

Des de l'Ajuntament s'estima que deixaran d'ingressar 12 milions d'euros. Això provoca que el Pla de Mandat quedi 'desmanegat', en paraules de Marín. A més, durant el ple va tenir lloc un llarg debat, que va deixar veure les diferents visions a l'hora de gestionar els impostos i taxes, sense entrar encara a detallar com seran les propostes.

A l'oposició no li agrada el regidor Noel Duque

Tota l'oposició va insistir a demanar directament la dimissió del regidor Noel Duque (TxT), pretesament a causa de les seves males formes i insults, «que són la tercera vegada que succeeixen», advertien. Amb el pretexte de «restituir les bones pràctiques en la representació política institucional», l'oposició volia fer públic el seu descontentament en el Ple, tal

Velocitat màxima de 30 km/h i regulació dels patinets elèctrics

Tal com s'havia anunciat prèviament, el Ple va aprovar per unanimitat la nova ordenança de mobilitat, molt important pel que fa a afavorir els desplaçaments a peu, reduir les emissions contaminants, i potenciar la seguretat viària, segons va destacar la tinent d'alcalde Lluïsa Melgares. Com a novetat més destacada, la velocitat màxima es rebaixa de 50 a 30 km/h, excepte en els carrers de dos o més carrils. A la vegada, l'ordenança regula la circulació de vehicles de mobilitat personal (VPM), com són els patinets elèctrics, que podran també circular per la calçada per persones majors de catorze anys, igualment a un màxim de 30 km/h. Tot recordant que la DGT no ha fet encara el reglament definitiu dels VPM.

El fet de convertir Terrassa en una Ciutat 30 era una demanda de l'entitat Bici Terrassa Club (BiTer). De fet, també les bicicletes tenen preferència a l'hora de circular pels carrers. BiTer destaca que l'ordenança aconsella que les bicicletes circulin per la part central del carril, i que els vehicles a motor estan obligats a adequar la seva velocitat a la de les bicicletes, i a no avançar-les en el mateix carril. Les bicicletes i VPM, que tindran prioritat en aquests carrers de sentit únic, podran circular per la via en dues unitats en paral·lel.

La nova ordenança, que pretén que les voreres siguin un espai exclusiu de les persones que van a peu, implanta també la Zona de Baixes Emissions, i recull mesures com el fet de regular l'aparcament en calçada de l'àmbit central de la ciutat, amb àrees blaves i àrees verdes, i la creació de carrils multiús, entre altres mesures. L'entrada en vigor de la normativa que recull l'ordenança es preveu per a les portes de l'estiu, un cop passats els trenta dies d'exposició pública.

com ja van evidenciar dies enrere en la junta de portaveus, malgrat saber que la demanda no prosperaria. El detonant, frases del tipus «voy a ir a por vosotros» o «estáis enfermos», pronunciades pel tinent d'alcalde Noel Duque durant una xerrada per Facebook que el regidor realitza habitualment, a compte de la polèmica compra del milió de mascaretes que havia fet el govern i que ja va generar mala maror en l'anterior Ple.

«Des del govern s'ha permès l'insult directe i l'amenaça», assegurà Miquel Sàmpel (JxT). Les crítiques anaven sobretot adreçades a l'alcalde: «vostè n'és el màxim responsable, i també a ERC: «són coresponsables, amb el seu silenci autoritzen la mala educació». Agreujades quan Isaac Albert, com a soci de govern, assegurés que Duque va demanar disculpes, però «vostès allarguen el debat perquè els interessa políticament, oloren sang i ho aprofiten». Per la seva banda, Alfredo Vega (PSC) denuncià que les declaracions de Duque «no es fan des del nerviosisme, sinó amb un

micro davant i des de casa». «En altres circumstàncies, hi hauria un cessament immediat», assegurà l'ex-Alcalde.

En la seva defensa, Duque retreia a l'oposició que plantejava el seu cessament: «han demanat dos informes jurídics sobre si m'he saltat el codi ètic, i tots dos diuen que no me l'he saltat». Segons el regidor, en el polèmic vídeo «jo no em dirigeixo a JxT ni a Cs, em dirigia al PSC i a altre partit que ni tan sols hi és al ple. Però ara veig que tota l'oposició està ara amb el PSC». Tot i reconèixer que «em vaig deixar portar per la indignació amb paraules inadequades, segur que aprenc del succeït, però espero que també n'aprenquin vostès». I tancava: «jo no dimetiré, ho faig quan crec que estic taint els meus principis o la meua gent», tot afegint que «vostès no fan cap valoració de la meua feina de regidor de Serveis Socials, en una crisi que està tenint tanta incidència social». Després d'un llarg debat, l'oposició va acabar «molt poc satisfeta» amb les explicacions, i segur que la crisi oberta continuarà portant cua.

L'Ajuntament impulsarà una Bústia Ètica per lluitar contra la corrupció

Definida com una nova eina per al bon govern i la integritat pública, el consistori ha aprovat el reglament de la Bústia Ètica. L'objectiu és que la ciutadania disposi d'un canal segur de participació que permeti tenir coneixement de qualsevol acció o omissió contrària als principis ètics requerits a l'Administració. L'eina permet enviar missatges i adjuntar-ne fotografies, vídeos i altres documents, així com establir i mantenir un espai de comunicació constant i segur entre el comunicador anònim i l'òrgan gestor, que serà la Sindicatura Municipal de Greuges.

L'aprovació del reglament farà possible que el setembre entri en funcionament aquesta Bústia Ètica. L'eina digital ha estat desenvolupada per la plataforma ciutadana Xnet, que funciona des del gener de 2017 a l'Ajuntament de Barcelona. El model ja l'han replicat la Generalitat i l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que el passat mes de març van signar convenis en aquest sentit amb l'Ajuntament de Barcelona i Xnet. Terrassa, Lleida, Mollet del Vallès i Ferrocarrils de la Generalitat havien de signar els respectius convenis el 12 de març, però l'acte no es va poder celebrar, en sobrevenir l'estat d'alarma.

Declaracions en suport a les treballadores de Nissan, del servei d'assistència domiciliària SAD i de menjadors escolars

El Ple realitzà diverses declaracions institucionals, les quals s'adrecen normalment a un ens de rang superior, donat que no té les competències. Entre elles, la de sol·licitar al CatSalut que planifiqui i prengui mesures urgents en els centres hospitalaris de Terrassa per les llistes d'espera pendents a especialistes, proves diagnòstiques i intervencions endarrerides per la covid-19. També s'aprovà demanar a la Diputació, la Generalitat i el govern d'Espanya, que s'asseguri el fet de disposar de material sanitari de protecció a les residències de gent gran, així com demanar a la Generalitat una revisió del control i manteniment de les residències.

En l'àmbit laboral, de forma unànime el Ple expressà el seu suport al personal laboral del servei de menjadors escolars, gestionat per Sehrs Food. Les treballadores estan en peu de guerra aquestes setmanes per no haver cobrat tot i estar en un ERTU. La declaració es limitava al desig de restablir el contacte amb l'empresa, Generalitat i Consell Comarcal per trobar una sortida. S'ha de recordar que el proper curs aquesta empresa continuarà prestant aquest servei.

També per unanimitat, el Ple va mostrar reconeixement a les treballadores del servei d'atenció domiciliària (SAD), «que han estat treballant corrent riscos per a la seva salut», resa l'acord. El redactat vol que s'asseguri que disposin dels equips de protecció necessaris, i que l'Ajuntament exerceixi el control de les empreses concessionàries del servei. A la vegada, el Ple se'n va fer ressò del tancament de centres de treball de Barcelona anunciat per l'empresa Nissan, donant «total suport als treballadors de l'empresa» que perdrien en el seu lloc de treball a finals d'any, i la «preocupació de les conseqüències que el tancament provocarà». Pel que fa a declaracions de tipus mediambiental, molt mencionades al llarg del debat plenari, es votà en favor de la creació urgent de l'Agència de la Natura de Catalunya, amb l'abstenció de Cs.

> L'Espai Drets promou una coordinació de moviments en defensa de l'habitatge

La “nova normalitat” hauria de ser un sostre digne

Pep Valenzuela

L'estat d'excepció ha deixat parada o en situació «d'espera», total o parcial, bona part de la vida econòmica, en general, i de milers de persones i famílies; també milers de processos, sentències i execucions de desnonaments per impagaments d'hipoteca o de lloguers, així com talls de subministraments bàsics. No sense pressió i lluita social. En aquesta situació es va convocar una vaga de pagament de lloguers, el mes d'abril, malgrat les dificultats per a organitzar una mobilització així en un context de confinament totalment inèdit.

Una de les converses més habituals durant aquestes setmanes és la referida a la incidència que la crisi sanitària amb totes les seves derivades. Tota una tempesta d'idees, anàlisi i debats que podrien resumir-se en les emocions que traspuen expressions com: «quan tornem a la normalitat», «quan això passi...», «res no serà com abans» i, aquesta ja amb to clarament reivindicatiu, «no volem tornar a la normalitat, perquè la normalitat era el problema».

Cal ara tornar a mirar, però sota aquesta llum, aquelles situacions que «abans», quan tot era «normal», clamaven justícia, però que moltes vegades precisament la mateixa normalitat amagava o no deixava veure de tan quotidianes i «normals».

«**E**l lloguer social és fonamental per a nosaltres», afirmava la Lucia (nom fictici), activista d'un grup de persones sense habitatge. Aquest és un punt que recull el decret aprovat pel govern de la Generalitat el passat desembre, en una situació ja considerada llavors d'emergència, «necessitem amb urgència que sapliqui».

La Lucia deia això tot intervenint en una reunió, promoguda per l'Espai Drets de Terrassa, on es proposa la creació d'un grup de seguiment del compliment del citat decret d'urgència sobre l'habitatge, el passat 30 de gener. El problema no ha fet més que agreujar-se, i la necessitat de solucions més urgent, més gran, més ampla i, en aquesta línia, més de justícia, sinó de la justícia espanyola o europea sí de la del respecte a les persones i la vida.

A la reunió hi havia representants de l'entitat Prou Barreres!, de lluita per l'accessibilitat universal i per a tothom, del Consell d'Entitats Socials, de l'Associació per la Justícia Energètica, la Federació d'Associacions Veïnals, el Col·lectiu Sin Vivienda i de la Sindicatura de Greuges municipal (convidada com a oient); el Sindicat de Llogateres i la PAH van excusar la seva absència.

La gent amenaçada de desnonament i de talls de subministraments va acollir amb molta alegria l'aprovació del decret. «La llei s'ha de complir», emfasitzava la Lucia, «ara no es poden fer enrere». Per més que, experimentada i amb consciència, té molt clar que el paper escrit tot sol no protegeix ni dels elements ni, pitjor, dels fons voltors i altres especuladors amb l'habitatge i, a final de comptes, la vida de les persones.

Ho vivien ja aquests mateixos dies, en què els desnonaments no paraven, i quan encara les administracions municipals, fins i tot havent-hi aprovat algunes declaracions de suport o reconeixement del decret i la seva necessitat, responien moltes vegades amb la veu freda del càstig i, fins i tot, l'amenaça. «Fan el que volen amb nosaltres», declarava una altra membre del grup per habitatge digne; «l'al-

tre dia, una comitiva judicial que pretenia efectuar un desnonament ens amenaçava d'emportar-se les criatures al titular de menors, i protegits per la força pública!».

L'alcalde Ballart posa la cara i declara defensar aquestes persones, «a mi ell em va dir que farien alguna cosa», afegia l'activista no massa convençuda. Perquè, en la realitat quotidiana, sembla que l'actuació d'alguns funcionaris i tècnics municipals està lluny d'aquest compromís, quan no el contradiu. Això apunten les queixes, nombroses, i fins i tot les denúncies realitzades per algunes entitats, i també algunes declaracions de la Sindicatura de Greuges de Terrassa després d'escoltar i reportar alguns dels casos.

Aquests casos i els de les amenaces de membres de les comitatives judicials que executen els desnonaments són moltes, «però cal tenir noms i proves», explicava en Rafa Gázquez, un advocat que dona suport a algunes de les persones i famílies afectades.

No compleixen les seves lleis!

En aquest punt, plantejava una companya de Justícia Energètica, «s'ens fa difícil entendre la realitat, potser és que som molt innocents! Però, em pregunto: si hi ha una llei, per què no es compleix? Què s'ha de fer amb el Decret?».

La resposta la donà l'advocat: «De lleis, els calaixos en són plens! Per això és que cal ser proactius i pressionar constantment». El lletrat apuntava encara altres problemes de la situació actual, com ara la despersonalització o desdibuixar-se dels rostres o identitat dels grans propietaris o tenidors.

Els bancs són un subjecte més reconeixible i amb el qual tothom ha de tractar també per altres qüestions, com el compte corrent, i si més no la gent que treballa o dirigeix les oficines han de donar la cara. Però ara, els bancs s'han tret de sobre els habitatges o, almenys, la seva gestió directa. En aparèixer com a responsables immediats dels desnonaments i, abans, l'especulació immobiliària, la seva imatge estava molt malmesa.

Els fons voltors, fons internaci-

onal de gestió de capitals, tanmateix, no tenen rostres reconeixibles ni seus identificables moltes vegades. L'advocat explicava, per exemple, que alguns ajuntaments tenen problemes per cobrar-los les multes.

Recopilant una mica, deia en Tamayo, queda clar que cal establir un diàleg/cooperació amb les àrees de l'Ajuntament que en són responsables. Es proposa fer el llistat de problemes, de greuges, en-

dreçant-les d'acord amb les àrees i accions concretes.

La relació amb l'Ajuntament no és gens fàcil. No manquen els problemes de coordinació entre àrees. Però a més, s'ha dit diverses vegades, i ara surt novament amb força: moltes treballadores i treballadors de l'administració desconeixen tota aquesta problemàtica i no tractarien bé la gent que demana informació o envia una instància.

Des de l'Espai Drets es reclama

formació de les professionals de les administracions en drets humans. Sobretot de es que treballen directament en aquesta qüestió, com són les d'OFIMAPE, Serveis Socials i Educació. Hom parla de «represàlies i tractament discriminatori» a persones que s'han queixat, de «criminalització» dels col·lectius que es veuen obligats a ocupar, que «es fomenta i facilita fins i tot l'enfrontament entre ells» des de l'Administració.

■ Una dona ferida durant l'actuació policial per desnonar una família al carrer Sant Cugat, barri d'Egara

L'empadronament i els drets socials

■ Reunió d'Espai Drets amb entitats de defensa del dret a l'habitatge digne

Moltes queixes de la “negligència” o, directament, “mala llet” d'alguns funcionaris municipals. Algunes de les persones presents a la reunió d'Espai Drets relaten els seus casos particulars i citen d'altres que coneixen, concretament amb relació a la sol·licitud d'empadronament, un tràmit que d'acord amb la informació d'un membre de l'Illustre Col·legi d'Advocats de Terrassa, exposada in situ, no hi hauria d'haver «cap mena de problema tècnic», ben al contrari. Això, en tot cas, cal sumar-lo a l'habitual manca de coordinació i la confusió entre les diferents administracions, afegeix i emfatitza una representant de la Comissió de Justícia Energètica.

L'empadronament és un dret de tothom, més enllà de la situació legal. Sense empadronament no hi ha accés a la sanitat ni a l'escolarització dels infants, ni a una eventual percepció d'ajuts socials. I amb relació a la citada llei d'emergència habitacional, sense el registre de residència tampoc es podria acreditar el temps d'habitació de cara a la sol·licitud del lloguer social. Una de les propostes plantejades és que el grup de seguiment de l'aplicació del Decret elabori un informe amb el

dava que la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat, de la qual l'Ajuntament de Terrassa és signant, estableix un principi de subsidiarietat que «obliga l'administració local a intervenir encara que formalment el problema no sigui competència seva».

Contextualitzant, en Rafa Gázquez, que assessora i dona suport a diferents grups, alertava del fet que «amb la disculpa o argument de les màfies que es lucren en el mercat il·legal d'habitatge s'està criminalitzant tota l'ocupació» i s'utilitza per part de procuradores i jutjats per accelerar desnonaments i «fotre la por a les famílies i persones que necessiten habitatge». L'existència de les màfies és real i perillosa, són com l'altra cara o extrem de l'especulació capitalista/financera que sí que és legal i es fa a cara descoberta.

Explicava que les administracions locals tenen problemes amb el Decret, que estableix un temps d'estada mínim de 6 mesos en un habitatge per poder accedir al lloguer social. Reconeix que «serà molt difícil portar a la pràctica aquesta llei, cal fer molta pressió, publicitat, informació i mobilització».

conjunt de casos per forçar les administracions amb més dades concretes i públiques.

En definitiva, com que no es pot esperar ni massa ni poc de part de les institucions, es decidí fer un protocol que recullí totes les informacions i dades necessàries per «forçar, si cal, l'aplicació de la Llei». Així afirmava en Joan Tamayo, de l'Espai Drets, i recor-

> Treballadores denuncien irresponsabilitat empresarial i demanen la municipalització SAD, treballar sense protecció ni garanties

Pep Valenzuela

No hi ha marxa enrere. Això no són vacances després de les quals reprendrem el fil, descansades i més animades. La «nova normalitat», de moment, només produeix por. Avui, segurament molta gent pagaria per tornar enrere o, com diu el vell acudit, quedar-se com estava. Tot el que s'anuncia és pitjor, per molt que en molts casos és ben difícil. El sistema, en tot cas, ha demostrat una capacitat de superació molt gran. Però les propostes i demandes hi són, i els moments de crisi també obren espai a les alternatives. Les treballadores del Servei d'Assistència Domiciliària de Terrassa han estat en primera línia, han passat malament, han emmalaltit; treballaven en condicions molt precàries, i durant la pandèmia pitjor. Demanen canvis en el servei, començant per la remunicipalització.

Quan es va decretar l'estat d'alarma pel virus, ja feia dies que les treballadores del SAD estaven espantades. «Teníem programada una reunió amb l'Ajuntament per parlar de la situació», informa l'Eva Pérez, de CCOO i membre del comitè d'empresa. Fent cures amb gent dependent no es pot mantenir distància de seguretat, explica, però «no ens

van voler ni donar els equips de protecció personal (EPI), ni tan sols la mascareta». Els digueren que els usuaris estaven al domicili i que no hi havia risc. Però dos dies després ella va emmalaltir, just abans que s'establissin uns serveis mínims del 30%, assegura l'Eva.

Van parlar amb l'Ajuntament per reclamar els EPIs que les empreses els negaven, argumentant, afegeix la representant de les treballadores, que el protocol només parlava de guants i bates, i insistint que «les mascaretes no eren necessàries». Però van emmalaltir més treballadores, i usuàries, clar. De les contractades per Sacyr, n'hi ha 4 de confirmades i altres sospitoses, d'acord amb dades recollides per l'Eva, que com a altres tampoc li han fet el test, ni abans ni durant ni després de passar la malaltia. «He estat un mes i mig confinada, i ara estic treballant altra vegada, sense prova, ningú no es fa responsable. Els metges diuen que ho ha de demanar l'empresa, s'ho van passant».

Treballant amb persones considerades «de risc», s'han cansat de reclamar EPIs i mascaretes. L'Ajuntament els va donar unes de les primeres que es van fer solidàriament, de roba. Més tard van arribar algunes de quirúrgiques, explica la treballadora, «però no n'hi havia suficients per treballar tota la setmana». Després de dos mesos, declara, les empreses els donen dues mascaretes per setmana, «però no n'hi ha prou, si has d'anar a tres domicilis en un dia...». Ara

també, comencen a rebre pantalles.

La Mariana Galarza, a la llista de Sacyr, encara està de baixa. Des del divendres 13 de març. Dies abans, ella i 4 companyes més ja havien demanat mascaretes de protecció. «Treballem amb gent gran i amb malalties», declara a Malarrassa, «però ens van dir no, que no tenien mascaretes ni perquè donar-nos-les; que eren ordres».

Quan el dijous 12 va començar a tenir febre, vaig anar al metge, però sense pensar que pogués tenir relació amb el virus. Diu que doctor li indicà que pregués paracetamol i li va donar una setmana de baixa per al·lèrgia. A l'oficina li van demanar que enviés el certificat per correu. «Resulta que la mateixa que em va dir alguns dies abans que res de mascaretes, ara m'indicava que no hi anés a l'oficina sense aquesta».

La suposada al·lèrgia no només no passava. El malestar i dolors es van intensificar i el dia 19 era ingressada en un centre hospitalari local. L'endemà va saber que era la covid-19. Ara torna a ser a casa, encara convalescent. «No em sento bé, i tinc molt dolor i molts nervis, tot això m'ha fet molt de mal», declara, «però com que tinc temps, encara trec força i estic mirant el conveni, i diu clar que és obligació de l'empresa protegir-nos, perquè treballem amb gent gran i malalts. Ens havien de donar la protecció i no ho han fet».

Com en altres sectors de treball i àmbits de la vida, la pandèmia ha creat situacions inèdites. Però, bàsicament, només ha agreujat pro-

■ Treballadora del SAD a casa d'una usuària amb l'EPI

blemes estructurals. «Nosaltres ho diem fa molt temps», afirma l'Eva, presidenta del comitè de SAD Terrassa, «la precarietat ens condemna a mal treballar i malviure». Aquests dies, CCOO ha publicat un vídeo

demanant la municipalització del servei. «El SAD hauria de ser un servei a la ciutadania, però les empreses només volen fer negoci. Per això creiem que el Consistori hauria de ser totalment responsable».

Gestió privada de serveis municipals, greu precarietat laboral

«Aquest és un sector especialment complicat, perquè està molt precaritzat. Quasi totes dones, treballem la gran majoria amb contractes parcials i jornades discontinuïtes, algunes hores al matí, altres a la tarda, en llocs diferents... o sigui que tens tot el dia ocupat per treballar poques hores, havent-te de desplaçar i cobrant poc», explica la Montserrat Gall, membre del comitè i de CCOO.

És, al mateix temps, una feina molt dura. «Ens castiguem molt, aixequem molts pesos totes soles, sense ajuda», explica la Maria Davi, «una cosa són els curssets teòrics, però després has carregat els pesos, et poc caure una àvia, i et vas cascant molt».

De les 80 treballadores dependents d'Accent Social abans del canvi d'aquest any, només 7 tenien contracte de jornada completa. Els salaris, en aquest cas, estan en quasi 1.000 euros, depenent de la categoria, però la gran majoria, amb les jornades parcials sense opció, rep molt menys, uns 500 euros al mes per mitja jornada. Aquesta situació és greu en qualsevol circumstància. Però més en aquest cas en què el servei és per a gent gran i dependent, o sigui que necessita una atenció i cura especials.

Encara és més greu la situació si es considera que la titu-

■ CCOO promou una campanya per la municipalització del SAD

laritat i responsabilitat última del servei és municipal, de l'Ajuntament. Aquesta, però, ja és una vella història; ve de quan es va començar a imposar el concurs de què tot el públic feia pena i les empreses particulars capitalistes ho feien tot fent i, sobretot, més barat. Més barat només sobre el paper, sense tenir en compte les conseqüències sobre les condicions laborals i socials. El pressupost total per un any, eventualment prorrogable, és de quelcom més de 7 milions d'euros, inclosos els 386.066,17 eu-

ros de «benefici industrial», un 6% aplicat als costos indirectes i generals.

Només grans capitals. En Carles Manzanares, secretari general de la Federació de Serveis a la Ciutadania de

CCOO comarcal, declara que pràcticament arreu són grans grups empresarials, dels dits multiserveis, els que guanyen els concursos públics. Les tres empreses que han renovat i guanyat el concurs del SAD a Terrassa són, principalment, grans constructors.

Sobre el paper, en aquest cas el plec de condicions per a concursar en la licitació, es detallen una sèrie de condicions mínimes, però a la fi el que sol decidir és el preu, que les empreses ja miren que no se situï en el tram que pugui considerar-se temerari. «Abans hi havia petites empreses fent aquests serveis», recorda en Carles, «també al Consell Comarcal, però cada vegada més són les grans empreses qui dominen. Mira Barcelona! Encara que separis per lots més petits, són les que poden competir».

D'altra banda, la feina de les empreses és només la gestió del servei, el que generalment només vol dir canviar la persona dita responsable, la resta continua funcionant igual. La infraestructura, el material, eines i, sobretot, el personal ja hi són. Aquest és el cas del SAD, com també el de menjadors escolars i neteja d'edificis. La Montserrat explica que utilitzen un equip de treball molt bàsic: bata i guants. Dependent de l'usuari, de vegades cal grua, que es lloga a compte de la família usuària o de Serveis Socials, segons el cas. La major part de la feina és donar el menjar, netejar i dutxar les usuàries, com també les cases, atenció al domicili en general.

Passa, com aquest any, que una empresa guanyadora, Sacyr, sense presència de cap mena a la ciutat, va haver de llogar a correu una oficina. Algunes de les treballadores assignades que van anar al despatx es van trobar un espai buit, només un telèfon per atendre trucades. Explica en Carles, que va parlar amb la responsable: «no sabien res del que agafaven, això ens ho han dit, així com que per a ells també ha estat difícil aquest inici».

Per acabar de complicar la situació, les treballadores tenen poques oportunitats de trobada, cadascuna va a les seves cases, «moltes ni ens coneixem, i això a l'empresa ja li va bé», afirma la Montserrat. Així doncs, la «feina sindical és tot un reptes», a més per a dones que, la majoria, són responsables de família i amb pocs recursos.

El cooperativisme català proposa un Pacte de país per una Economia per la Vida

Aquest és un extracte de la Proposta de Pacte català per la Salut Col·lectiva, la Democràcia Econòmica i la Justícia Socioambiental, elaborat per Ivan Miró, soci de La Ciutat Invisible i de Coòpolis, Ateneu Cooperatiu de Barcelona. Membre del Consell Rector de la Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya i de la Fundació Roca Galès. .

Les conseqüències socioeconòmiques i sanitàries de la COVID-19 mostren la fragilitat d'un model global que prioritza l'acumulació privada de riquesa per sobre de la vida humana i del planeta. A Catalunya, aquest model ha tingut com a conseqüència, entre d'altres, l'afebliment de la protecció social, la deslocalització parcial del teixit productiu, la reducció de la despesa sanitària, la precarització laboral d'alguns sectors, la crisi residencial, els recursos insuficients per a la recerca, el menysteniment del sector primari i una minsa capacitat d'articular les cadenes productives locals.

Davant l'actual emergència sanitària, social i econòmica, Catalunya es troba amb una part important del teixit socioeconòmic greument afectat i d'altres amb grans dificultats. Les acumulacions d'emergències dels darrers anys afegides a les que estem patint actualment -sanitària, climàtica, social, econòmica- fan insostenible la continuïtat de les polítiques socioeconòmiques poc orientades a l'interès general. Cal modificar-les i desplaçar la tasca reguladora de l'economia vers institucions socials amb més capacitat de servir el bé

comú i arrelades al territori, com són el sector públic, el cooperativisme i el conjunt de l'economia social i solidària, el sindicalisme, el treball reproductiu i de cures, així com el sector privat de petites i mitjanes empreses que actuen amb coresponsabilitat i ètica social.

Cal erigir i compartir un Nou Model Econòmic basat en una Economia Plural Transformadora. Dirigir a satisfer equitativament les necessitats econò-

miques, socials i culturals del conjunt del país; a proporcionar salut, renda, cures, habitatge, alimentació, educació, proveïments energètics i protecció social de forma universal; a garantir el conjunt de béns i serveis necessaris per la reproducció social i la dignitat de la vida. Cal reorientar-nos i reorientar el sistema econòmic cap una Economia per la Vida.

Un Nou Model Productiu basat en la sobirania, la democratització, la relocalització, la mutualització, la redistribució de la riquesa i la transició ecosocial de les activitats econòmiques. Un Nou Model Reproductiu que garanteixi universalment i democratitzi les tasques de cura. Un Nou Model ecològic que fo-

menti la transició agroecològica, l'activitat agrària sostenible i la transició energètica, els circuits curts de proximitat, la sobirania alimentària o la mobilitat sostenible.

Des de la Confederació de Cooperatives de Catalunya, entitat representativa del cooperativisme català, i la Fundació Roca Galès, entitat de foment del cooperativisme, fem una crida al conjunt de l'economia social i solidària, al sindicalisme, al municipalisme, als moviments socials i veïnals, a les organitzacions d'autònoms, petits i mitjans empresaris, a les forces polítiques, al Parlament de Catalunya i al Govern de la Generalitat, per impulsar una eina a l'alçada del moment.

Cal un Pacte Català per la Salut Col·lectiva, la Democràcia Econòmica i la Justícia Socioambiental entre agents socioeconòmics plurals, que implantin polítiques transformadores i ens encaminin cap a una Economia per la Vida.

En aquest sentit, apel·lem

- Al conjunt de l'economia social i solidària, per subscriure la proposta, elaborar conjuntament les mesures concretes de democratització econòmica i transició ecosocial i per participar activament del canvi de polítiques econòmiques a nivell de país.
- Al sindicalisme, als moviments socials, ecologistes, feministes, antiracistes i veïnals; a les organitzacions d'autònoms, petits i mitjans empresaris, per tal de treballar plegats per una estratègia d'Economia Plural Transformadora.
- A les forces polítiques, al municipalisme, al Parlament de Catalunya i al Govern de la Generalitat, per impulsar una eina de reconstrucció econòmica i social que reculli la pluralitat d'agents econòmics catalans, els reuneixi sota un Pacte català per una Economia per la Vida i els habiliti per avançar cap a un nou Model Econòmic plural, sobirà, democràtic i relocalitzat per Catalunya.

Barcelona, maig del 2020

ARA MÉS QUE MAI, FEM QUE EL PERIDOSIME INDEPENDENT CREIXI EN AQUESTA CRISI

Per consolidar i millorar el nostre mitjà, necessitem arribar a les 200 persones sòcies!

En els darrers anys Malarrassa ha avançat força. Hem creat una eina que es mostra pràctica i útil i que és només una petita mostra del **potencial** que té el projecte.

A les portes del nostre cinquè aniversari, ara ens cal consolidar tot allò que hem aconseguit, **ampliant la nostra base de col·laboració** i suport per tal de mantenir la nostra independència econòmica i organitzativa.

Volem **dignificar la feina de l'equip editor** del periòdic, a més d'assolir un nivell d'intensitat i periodicitat informativa més alt i fort sobre el món cultural, social i polític de la nostra ciutat.

Fes-te ara sòci/a de Malarrassa i tindràs un llibre a escollir sobre la història de Terrassa

Per gentilesa de la Fundació Torre del Palau

Quins són els nostres objectius?

- Assolir una periodicitat quinzenal.
- Ampliar la cobertura informativa.
- Augmentar l'equip redactor fins a cinc persones.
- Consolidar les condicions laborals.
- Millorar el manteniment i la gestió de la nostra web.

Per què Malarrassa?

Som un informatiu local **crític i independent**, que té com a objectiu esdevenir l'instrument i **altaveu dels moviments socials** de la ciutat i generar opinió i debat. Portem editades més de 5.800 notícies i reportatges i 61 edicions en paper, i des de fa dos anys som una **cooperativa de treball**.

Amb tot, estem lluny de ser el mitjà informatiu que somiem, volem i creiem que la ciutat necessita.

www.malarrassa.cat/fes-te-de-malarrassa

Prioritzem la informació actualitzada i contrastada

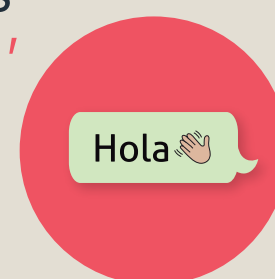
3 eines digitals

per respondre els dubtes sobre
la COVID-19 **a l'instant**

Un bot a WhatsApp

Afegeix el **681 012 012** als
teus contactes i escriu *'hola'*

Pregunta a gencat

El cercador de preguntes freqüents
gen.cat/preguntescovid

Canal del 012 a Telegram

Atenció **personalitzada** i accés a les
preguntes freqüents **@gencatBOT**

#EnsEnSortirem

Generalitat
de Catalunya

7,5 Milions
de futurs

> Aniversari de l'ascens al Denali per la via Eslovaca dels alpinistes egarencs

Bru Busom i Marc Toralles, més a prop del cel

■ En aquest imatge i la següent, Bru Busom a la cima del Denali.

Pep Valenzuela

Aviat farà un any, el juny, que en Marc Toralles i en Bru Busom pujaven la cara sud del Denali, amb 6.190 m, abans dit Mackinley, tercer pic ultraprominent del món i el més alt d'Amèrica del Nord. Això no és ara novetat, però de ben cert és una fita important en el món de l'alpinisme i l'escalada internacionals, una gesta, una gran aventura de «l'avantguarda en l'alpinisme català», d'acord amb mitjans especialitzats. I també un emocionant relat èpic, tot poesia, imatges i símbols per somiar i pensar en el dia-a-dia des d'una altra perspectiva. Una visió estimulante en temps de pandèmia i confinament que molta gent compartia a les xarxes (<https://cutt.ly/iyA38lZ>) durant aquest mesos, més que abans, que en Bru va compartir amb *Malarrassa*.

El Denali té una cara que es puja bastant, explica l'alpinista. La novetat d'aquesta expedició era fer la via de la cara sud, coneguda com a Via Eslovaca, en honor a l'equip que la va obrir, però «que no s'havia fet mai per una cordada catalana ni espanyola», destaca en Bru, «i hem estat la desena mundial». Una altra diferència, emfasitza aquest alpinista que també puja al tronc de

la colla castellera Minyons de Terrassa, és que «hem estat el primer equip no professional, amateur. La resta de gent ha anat cobrant».

Escalant també castells amb Minyons

Els altres cims que assoleix en Bru són els dels castells. Membre de Minyons des dels 14 anys, fa part d'un dels grups que hi ha a la colla, anomenat 'mikropunkis'. Una generació que ha donat i continua molta marxa i vida a la gent de la camisa malva. «Ens hem dedicat molt, ens vam fer molt de la colla, amb molta implicació», declara aquest minyó que en els castells de 10 ha pujat fins a quintes. Castells i alpinisme, segons ell, «tenen molta relació, en la manera de posar-se els reptes, les ganes de fer castell o guia, com assumeixes el repte en el moment... Fer castells m'ha ajudat bastant per l'alpinisme, el moment de decidir i encarar les situacions és molt semblant, cal decidir i agafar forces i tirar cap amunt». Els riscos són diferents: «Clar! Et jugues molt més amb una caiguda o fer-te mal, però en la manera d'assumir el repte és molt semblant». A tots dos àmbits «l'equip és clau», subratlla, cal estar bé, motivades, «coordinar-se bé i compartir els propis límits i potencialitats és molt important, perquè no es pot assolir així com així més del que et toca, el perill seria molt complicat». Després, «gaudim molt amb el que fem, que pot ser molt gran o no, però que sempre ho fem amb ganes i ens ho passem molt bé, no cal anar tant lluny, quan fem una via que et motiva als Pirineus realment notes els mateixos inputs que quan fas un castell».

Això, afegeix, no treu mèrit a ningú, però cal tenir-ho en compte.

Bé, per situar-se una mica més en l'escenari, cal tenir en compte que la prominència del Denali és de 6.140 m. Això el situa en un nivell de dificultat màxima. Perquè si bé l'Everest és 2.700 m més alt, la base és a l'altiplà del Tibet, a una alçada de 5.200 m, de manera que la dita prominència real és de 3.700 m. Mentre que la base del Denali és a 600 m, i després s'ha de pujar un tram de 5.500 m. D'altra banda, l'anomenat mal d'altura o de muntanya agut és alt i s'afegeix al constant clima polar.

En Bru explica que van estar una setmana aclimatant-se a l'altura i al cim en general, tot fent-lo per una altra via. Després, uns dies descansant i esperant que passés el mal temps. «De seguida que es va obrir una mica de bon temps vam decidir anar-hi», relata, «perquè el temps allà és molt inestable, no t'asseguren mai que hi haurà cinc dies bons, per això és molt complicat, i vam veure que semblava que hi hauria dos o tres dies bons».

A la muntanya, però, i més en aquestes alçades, tot és imprevisible, per bé i per mal. I els primers dies no van ser del tot bons, recorda. En canvi els tres darrers dies van ser millor, tot i que durant la via va nevar molt més del que tenien previst, «de fet creiem que no nevaria, i això va complicar bastant la pujada, amb tota la paret entapissada de neu verge, que no veus on agafar-te ni assegurar-te. A més, ens queia neu a sobre en petites allaus molt seguides». Res, en tot cas, que no hi fos al llistat de riscos, «però sobretot estàvem molt motivats i no vam dubtar, anàvem amunt».

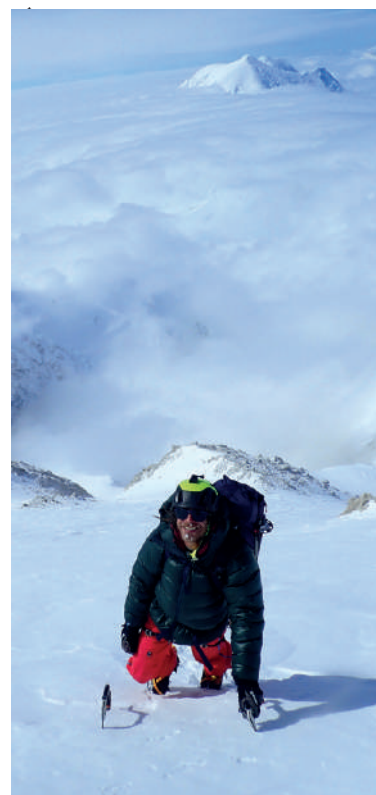
Un anar amunt, bromeja, que és una opció quasi que obligatòria, perquè «una de les grans dificultats d'aquesta via és baixar. Un cop t'hi poses, la sortida és per dalt, per l'altra banda, quasi per força». El final ja el sabíem. Això però, no dispensa de mirar el vídeo (<https://cutt.ly/iyA38lZ>). Com en tantes altres experiències, des del mític viatge a Itaca almenys, «l'important, maco, emocionant, impagable, és el recorregut», conclou aquest membre del Centre Excursionista a qui, de fet, ja li ve de família.

Una part més prosaica de l'aventura, però necessària, comenta el Bru, nascut a Terrassa fa 28 anys i que treballa com a guia de muntanya (grau superior) i en feines verticals (façanes i taulades); és el cost de l'aventura en termes econòmics.

Amb uns 3.500 euros per persona es pot fer tot el camí d'anada i tornada; a part de l'experiència, la destresa, els ànims i el valor... això no té preu. Molt important la roba i materials específics, «no estàvem acostumats a fer alpinisme amb temperatures de -30° i -35°». Després, també part de l'experiència: fer xerrades, optar a premis de les federacions, i anar preparant les properes...

Després d'Alaska, en Bru féu una altra expedició al Perú, un intent d'obrir una via nova a la cara Est del Siula Grande, altres 6.300 m. Aquesta vegada es va quedar a mitges. En una paret de 900 m. neta van obrir uns 500 metres, «però ja portàvem 5 dies, i va caure una pedra que va impactar el braç del company. Estant molt alt, vam tenir por d'infecció, a més quedaven dies de baixada, i vam decidir anar avall i veure altra oportunitat». A la motxilla d'aquest equip d'alpinistes, hi ha també el Cerro Torre i el Fichtz Roy, a la Patagònia argentina (2015), i cims «sense dificultat» al Perú, amb el Centre de Tecnificació de Catalunya.

A Catalunya, argumenta en Bru, «tenir el Pirineu és bona escola, des de poca a alta dificultat». Hi ha també roca, «en surten molts escaladors en roca, Catalunya és un lloc de referència d'escalada esportiva del món, i això obre portes, permet agafar nivell tècnic per l'alpinisme». Lamenta la manca de gel i grans parets, «però els Alps no estan massa lluny...».

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

COL·LECTIU EDITOR

Pep Valenzuela, Miquel Gordillo, Jordi F. Fernández

DISSENY I MAQUETACIÓ

Luis Miguel Galache, Pep Valenzuela, Miquel Gordillo

COL·LABORACIONS

Joan Tamayo, Jordi Sellarès, Salvador Pérez, Miquel Mallafre, Emili Díaz, Esther Valero, Eloi Falguera, Fèlix Pardo, Víctor Rivas.

La responsabilitat dels escrits dels periodistes i col·laboradors recau en els seus autors. Malarrassa no comparteix per força les opinions reflectides en els textos publicats.

PUBLICITAT

publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL

www.malarrassa.cat

TIRADA

10.000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL

DL B 2072-2015

COL·LABORA:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

IMPRIMEIX:

dbcoop
sccl

DISTRIBUCIÓ

La Terrassenc SCCL

CONTROL DE DIFUSIÓ PGD

PGD

ADHERITS A:

amic mitjans d'informació i comunicació

xes
XARXA D'ECONOMIA SÒLIDÀRIA

Som Coop federat

FUNDACIÓ FIC
CONSELL DE LA INFORMACIÓ DE CATALUNYA

→ NARRATIVA

[Mò Bertran] Velvet

Mò Bertran

Hòstia, està molt guapa. Molt més que la darrera vegada. Què deu fer? Quan érem junts no es cuidava tant. Molt dissenyar roba però anava sempre vestida com una arquitecta, negra de dalt a baix. I mira-la ara, amb aquest vestit verd, que es deu haver posat molt intencionadament per venir a parlar amb mi. Està guapíssima, però no crec que li serveixi de res... Això sí, el vestit li destaca els pits i la pedanteria. Mira com observa el cambrer, sense parlar-li. Sempre m'ha encantat que la gent la trobi tan pedant, i que ho sigui. La Bet és més discreta. Vivim més tranquils i amb més harmonia que tots els anys amb la Sara. I trobo a faltar els seus rebots. Uf, sembla mentida que jo estigui pensant això. Ara, aquí.

Mare meva, havíem de trobar-nos a Can Tàpia. Feia anys que no hi posava els peus. Està tot igual, fins i tot els cambrers. Mira aquest que se m'acosta, ja forma part del mobiliari. Té, apa, l'abric, el mocador. Sí, sí, mira'm el vestit, és preciós i l'he dissenyat i cosit jo mateixa, ja t'ho deus imaginar, o no. Bé, anem al gra, a veure on s'ha assegut aquest tros d'home... Al racó, per què al racó. En fi, el racó està bé, o el mig, o la finestra, tant és. Que em digui el que m'hagi de dir. Que em pagui el que m'ha de pagar. I que foti el camp. Quan el veig amb aquest somriure de pallaso, aquests cabells despenats, que pensa que el fan més jove. Aquest aire de desmenjat que creu que el fa interessant i el que el fa és només això, desmenjat. Encara no sé què hi vaig veure, tants anys, dues filles, una casa, tants viatges. Si soc sincera sé perfectament què hi vaig veure, uns ulls hipnotitzants i l'oportunitat de tenir un taller, de cosir, i dissenyar, per fi. Això em va sortir prou bé, i ara mateix depèn d'un fil, el molt fill de puta "el necessita per ampliar el despatx"... Va, Sara, atura el cap, modula la veu, posa-hi sentiment, o que ho sembli, que per això m'he

■ Foto: Gloria Mora (Instagram: gloria_mora_g)

posat el vestit verd, cony.

La copa de vi. Ah, és clar, això sí que no canvia, sempre amb la copa de vi negra a la mà. I jo amb la cervesa, la Bet diu que faré panxa... Quina veu posa ara aquesta dona? L'ha canviat, la tenia més greu. Ara parla en la menor, i piano piano. Però si ni la sento! Doncs xiuxiuejarem tots dos. Més li valdrà, quan m'escolti. Ella, la Sara P., feminista, militant d'esquerres, cara visible de tants moviments que utilitzen la seva pedanteria per aconseguir vots. Doncs mira, ara sí que aconseguiré vots, jo. Jo, que sé on va. Que sé què hi fa. Què li fan. A ella, que mai ha suportat que jo li digui què ha de fer, que sempre ha de tenir l'última paraula. Que mai he pogut dominar, i com m'hauria agradat. Però sempre havíem de fer-ho tot quan ella volia, com ella volia, on ella volia. Ara haurà de canviar l'estratègia, he aconseguit la informació tot i la discreció del Velvet. I si la Sara vol que calli, haurà de deixar de xuclar-me la sang i els diners.

Oh, aquest vi sí que és bo, i aquest home em mira com si mai m'hagués vist beure, et penses que no et conec? Creus que ara cauré en el parany dels teus ulls? Això ho deixo a la Bet, pena que em fa. Jo ja no he de... Què diu? Que què? Que qui? Sí, sí, era jo, és clar. No, no, és clar que li dic que no. Que NO. Que jo MAI no aniria al Velvet, que mai no ho faria, jo. Que ell sap més bé que ningú que jo soc feminista, que jo domino les situacions, a casa, al carrer, i al llit. Però ara mateix no estic dominant res, sí que quadra tot, amb els tentacles d'aquest home... Vaig arribar a pensar que seria possible, viure dos mons. Mira com li ha canviat l'expressió. Que no. Que NO. I els ulls porucs, que sí. Que Sí. I mira com s'empetiteixen quan li dic que el taller ja l'ha vist prou, i que la custòdia ja és un fet. No et van tan bé els vestits? Doncs vesteix la ciutat i el país, que ho necessitaràs. Quin petit plaer. Ella, la feminista pedant, suplicant-me amb la mirada. Com m'agrada,

com ho necessitava. Com li posaria ara mateix el peu entre les cames, com la lligaria i la fuetjaria, com li fan al Velvet, com cridaria ella de plaer, i li estiraria els cabells mentre ella s'ajupiria i jo li ficaria per darrere i li estiraria més els cabells i ella em miraria suplicant...

La mare que el va parir. El sento però no l'escolto. I el sento igualment... el taller, la custòdia, la compensatòria... El miro, i em veig. Petita. Poruga. Com ell m'ha volgut veure sempre. Com no ha aconseguit veure'm mai. Li estic regalant un moment preciós... Però li dic: Dimarts a les vuit al Velvet, habitació 108. Que què dic? Que dimarts a les vuit al Velvet, habitació 108. El descol·loco. El plaer li ha durat poc. O no. El plaer li comença ara. I si ho faig bé, el taller i la custòdia continuen per a mi.

Novembre 2019

Mò Bertran professional del món editorial, va dirigir l'editorial Edi-Liber, i ha treballat durant anys a l'editorial Icaria. Actualment, treballa com a correctora per compte propi. Fa uns mesos ha començat a escriure.

Esternalizando
feminismo y cocina verde

Esther Valero

RECEPTA: FANTA DE LLIMONA SALUDABLE

Ingredients:

- 4 llimones
- 1 litre d'aigua amb gas
- Xarop d'atzavara o panela

Preparació:

Fer suc amb les llimones i barrejar amb l'aigua amb gas.

Endolcir al gust. Servir molt freda i amb glaçons.

Si vols veure més articles gastrofeministes, visita: www.esternalizando.net

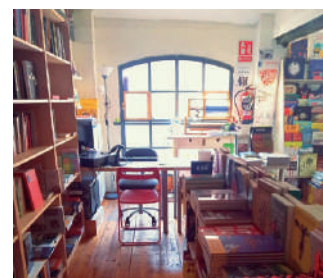
**“MAI NO PODRAN
EMPRESONAR
LES IDEES”**

ÒMNium
TERRASSA

LES LLIBRERIES TORNEN A OBRIR

**Llibreria
Synusia**

C/ de Montserrat, 136

**Llibreria La
Temerària**

C/ de la Goleta, 7

→ LLIBRES

La tortuga

Joan Segarra

La novel·la poètica *La tortuga* té com a base estructural narrativa petits capítols compostos d'una o dues pàgines. Aquest format dona peu al més remarcable de l'obra, aquesta composició mínima fa que l'escriptura esdevingui l'essència del llibre i aquesta prosa poètica delecta perquè és una prosa detallada, exacta, precisa, que exigeix una lectura concentrada i lenta.

El text, que com ja hem dit és la quintaessència del llibre, ens conta en cada capítol una escena en bona manera independent, però lligada a la resta per un temps i uns llocs, a més de les característiques i circumstàncies dels protagonistes o protagonista i d'objectes recurrents.

L'obra manca d'argument o història a la manera clàssica. És més aviat un collage que, més que mantenir una trama, sobrevola una acció no lligada a un «narrador» (*raconteur*), perquè el que s'ha contat es manté sòlid per l'explosió descriptiva d'una verbalitat meticulosa.

El català que usa l'autor és un català ric, però no suposa una dificultat insalvable com la que trobes en alguns autors «cultes». Però no per això la lectura perd qualitat, ja que l'autor disposa de solucions estilístiques òptimes.

L'obra és més prop de la poesia que de la prosa; una poesia que parla de coses «vulgars» però que són la concatenació de les vivències pròpies de l'autor i, per extensió, com passa amb els bons autors, de l'univers humà.

Ara diré els punts forts de la novel·la: primerament la forma que pren aquesta, en capítols curts, que són adients al contingut; a la vegada aquests capítols descriuen flashos d'experiències que concreten l'obra i són un encert formal; i finalment, són parts mínimes que fan possible una escriptura més preciosa i elaborada; més a prop del conte o la poesia que el comú de les novel·les. Aquests textos breus exposen vivències nuclears d'un alter ego de l'autor en què interpel·la alhora el lector i la pròpia veu narra-

dora en cerca d'un sentit i tot amb un tarannà vital, sense però apartar-se del nucli narratiu/poètic. És una exposició narrativa que descriu un tema, i també una pregunta alimentada al llarg de la composició breu. Els temes poden anar de la mandra a les atzavares, del rigor mortis a la gelosia. Exposats sempre des d'aquesta perspectiva: dubitativa, raonadora i emocional.

FITXA BIBLIOGRÀFICA

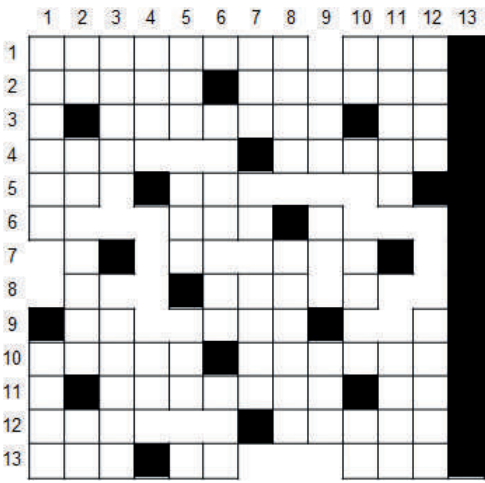
La tortuga
Textos de carrer - textos d'estudi I i II

Pep Julià

La Vocal de Lis, Barcelona, 2019
351 pàgines

→ MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

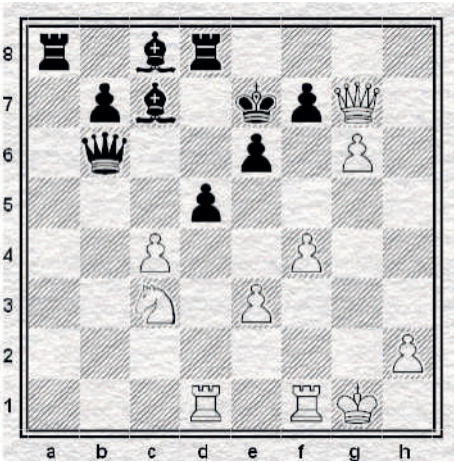

HORIZONTALS: 1. Com el combinat químic o el comportament polític, que fa passar per real allò que és il·lusori / 2. Pregunta com va, el poli d'amagat. Enxampo el delinqüent d'esquena / 3. Fa remor. Jugador de beisbol expert en truites. Contenen ginebró / 4. Goita'l, el delinqüent d'esquena / 5. Principium de vademècum. Lliurat a l'ofici del disc sol·licitat / 6. Apoteosi del tema?: no, altura de la cara d'una piràmide. Pare espiritual dels imamites / 7. Acaben en venda. Tan poca cosa que és, i ja tan piròmana. Al fons a la dreta / 8. Indicis clars d'acoquinament. És un camió però sembla una casa de pagès / 9. Gratin pel clatell. Gesmal escrites / 10. A televisió no hi arriba però és útil per la visió. Àngel caigut i a sobre escuat / 11. Líder en audiència. Alcohols primaris en sentits contraris. Demana lloc / 12. Castri de mala manera tots els servents. Dóna més color a la Montesa / 13. Repetició d'us. Per l'aspecte sembla de Lleida, Perpinyà o del carrer de la Cera.

VERTICALS: 1. Autoritzada a continuar, prèvia inspecció. Com a bestiar és d'allò més superflu / 2. Completen la colla. No està dotat per seguir el camí indicat. Abracen en Romeu / 3. És excitable com ella sola. Estiguéssiu pendents de la trona quan ressona / 4. Fer servir a les musaranyes. Corre a raig per les venes de la ranxera / 5. Destaco d'alguna manera els contraris dels ànodes. Els socis volen contenir-la i elles augmentar-la / 6. Té dues veus al sindicat. Alliberats de donar exemple. Nois Sense Ganes / 7. Noies Comptant els Dies. Barrocament decorada, com una pindola. La segona veu / 8. Un qualsevol, que podria anar en doina. Poca densitat, físicament, que és cosa infreqüent / 9. Aprenentatge, si tiro de cinisme. Només jo la puc dir / 10. El sant més bon xicot. El Mortadel·lo de la selva. Invent per eliminar la brisa / 11. Pitjor que regurgita: hi torna. Talla els brots de la planta, si és que és nova / 12. Culpable de l'excés de salivació massiva. Se sent repudiat, instal·lat a la perifèria de la centralitat.

→ PROBLEMA D'ESCACS

Victor Rivas

Juguen blanques i guanyen.

D'una partida entre Wagner i Henning (Kiel 1914), és aquesta posició en la qual el blanc, mitjançant una primera jugada molt bona, va iniciar el camí cap a la victòria. Com ho va aconseguir?

Nivell: mig

Solució: 1. c5! Dxc5 2. Dxf7+ Rd6 3. Ce4+ guanyant la dama.

Victor Rivas
Tècnic de Nivell 1,
Mestre Català d'escacs.

Classes particulars i
grupals, més de 20 anys
d'experiència.

Contacte: 679 654 719
victor2315@telefonica.net

→ VINYETES

ASSESSORA
— gestió en economia social —

**Centre de formació i gestió
de Cooperatives i Societats Anònimes
Laborals del Vallès Occidental**

- Constitució de societats
- Assegurances
- Comptabilitat
- Estudis de viabilitat
- Assessorament laboral
- Gestió social
- Capitalització de l'atur
- S.L. i autònoms

**Carrer Torrent, 146, baixos
08225 Terrassa**

Telèfon
93 780 28 88
info@assessoragestio.com

→ PERFILS: JOAN TAMAYO

“O ens humanitzem d'una vegada, o estem perduts”

Destacat activista social de la ciutat, advocat pels Drets Humans, Tamayo diu que la seva vida «és com un llibre, de vegades m'ho diuen que ho hauria d'escriure». Nascut a Terrassa el 1956, fill del Julio i la Pepita, de pare andalús i mare catalana, «sóc xarnego amb molta honra». Afirmar que les seves conviccions vénen del pare, un «soldat que va lluitar i que creia en els valors que representava la República». Fa deu anys va muntar el despatx d'advocats Espai Humana. Ara ens explica la darrera batalla guanyada després d'haver patit i haver sobreviscut al coronavirus.

♦ Des de jovenet has estat treballant molt.

M'he dedicat a estudiar i treballar sempre. La meua etapa laboral més llarga va ser a la banca, durant dinou anys. Allà vaig ser delegat sindical de CCOO, durant les vagues més importants viscudes al país els anys 70 i 80. De forma progressiva vaig anar prenent consciència que vinc de classe treballadora. La banca però no m'omplia, no m'hi trobava bé. Vaig acabar estudiant Dret.

♦ Vas passar per la política, com a regidor a l'Ajuntament.

Vaig entrar al PSUC el 1979, vaig participar en el procés de conversió a ICV, llavors hi vaig creure molt en una nova esquerra transformadora. Però de seguida vaig tenir problemes amb els sectors que volien pactar amb els socialistes. Aquell PSC volia eliminar els partits a la seva esquerra. Ja ho deia el Manel Royes, que l'esquerra "eren ells". Vaig ser regidor de l'oposició des de l'any 91 durant tres anys. Erem dos regidors d'ICV (l'altre era Paco Morales), i cadascú representàvem un dels sectors. Cada dia amb baralles, amb una tensió terrible... Un dia vaig donar un cop de taula a la comissió política, i vaig denunciar que una part del partit havia fet pactes soterranis amb el PSC. Això em va costar la persecució, vaig patir una depressió i vaig plegar del partit i de les responsabilitats com a regidor; perquè creia que no era el camí. Recordo que el periodista Vicenç Batalla tenia molta informació de l'època Royes, volia fer un llibre d'aquesta etapa fosca, l'hagués ajudat, però li vaig perdre la pista. I aquí comença la meua etapa d'activisme social, la qual coneixia des de molts àmbits: sindical, veïnal, etc.

♦ Des de fa uns anys, dedicat a la feina amb el gabinet d'Espai Humana.

Quan vaig acabar la carrera d'advocat tenia molt clar que volia fer un projecte que vetllés pels drets dels col·lectius més vulnerables. Penso que tots els advocats ho haurien de fer, tot i que no ho fan malauradament. Això és el que estem construint amb Espai Humana des de fa deu anys (ubicat a una casa del carrer Prior Tapia, que va ser herència familiar). El meu projecte personal sempre ha anat en paral·lel amb la militància social, puc dir que sempre he prioritzat la lluita per sobre del projecte professional. Penso que cal aprofundir en els drets, que són els que donen dignitat. Sense dignitat no hi ha

lluita ni transformació. Ara som 4 socis, més una advocada jove que acaba d'entrar, filla de l'historiador Josep Puy.

♦ No fa gaire que has sortit del coronavirus, com vas viure aquesta experiència a l'Hospital de Terrassa?

De cop i volta em vaig sentir amb molt mal cos, amb febre, vaig donar saturació baixa d'oxigen. Això va ser al març. Em van enviar a urgències, allà m'hi vaig estar 36 hores en una cadira d'un passadís, estava tot a tope. Com que era la primera setmana del virus, el personal sanitari anava de bòlit, encara no tenien els equips, anaven amb plàstics... El metge ens va dir: «us posarem uns antivirals que són molt forts, no sabem si aniran bé». Vam estar provant medicaments com a conillet d'índies. Les dues primeres setmanes no marxava la febre, tot i que no tenia massa problemes per respirar. A la tercera setmana ja va baixar la febre i vaig començar a millorar. Ara fins i tot tinc anticossos. Crec que vaig ser infectat per la meua dona, ella és sanitària, ho va agafar i va estar confinada de seguida, llavors jo hi vaig caure també.

“Aquest sistema inhumà té altres prioritats, i a la vegada, ens hem topat amb la dimensió humana de moltes persones solidàries que s'entreguen”

♦ Què et passava pel cap en aquestes tres setmanes tant crítiques?

Aquesta situació no me l'hagués imaginat mai, és un aïllament total de la família i amistats. El personal sanitari és fantàstic, s'ho mereix tot. És una llàstima que estigui putejat d'aquesta manera. He tastat en les meves carns el que s'ha estat fent amb la sanitat. Com que no hi havia prou personal, tots els metges s'hi van haver de dedicar, per tant es van desatendre totes les altres especialitats. Ara els comencen a atendre, però

■ Joan Tamayo davant del despatx d'advocats Espai Humana.

MIQUEL GORDILLO

durant dos mesos tot va ser només Covid.

Quan estava a l'hospital em venien tota mena de pensaments, des dels més negatius, com ara no saber si sortiria viu d'allà. En l'àmbit personal s'et desconnecta tot, et preguntes, què ha passat? Fins ahir estaves treballant al màxim, i ara et veus aquí endollat a un respirador... T'adones que no ets res, ets molt vulnerable. Després comences a pensar, quina merda de sistema, aquesta crisi ha posat sobre la taula totes les contradiccions i mancances.

♦ Segur que has tret les teves pròpies conclusions de tot plegat.

Vam treure les notícies de la tele i miràvem només la 2, perquè era denigrant. Crec que s'han pres decisions inconcebibles, intentaran justificar-ho perquè ens va agafar tothom per sorpresa, però el dels avis i les residències és molt greu, de manera directa o indirecta han condemnat gent a la mort. Des de les residències trucaven al departament, i els deien que no els portessin a l'hospital, que no podien acollir més gent. Després va haver-hi el canvi per permetre portar-hi la gent gran. A la Mútua caldria investigar, per exemple hi ha el cas del pare de la Valèria, em sembla paradigmàtic del que va passar. A partir d'una edat i situació, enviaven els pacients al Sociosanitari, i allà no tenien cap mena de preparació ni d'infraestructura, no han estat atesos de la millor manera, sobretot gent gran, tot això és molt greu.

Per mi ha estat un xoc important, encara el porto a dins. El que passa que sóc molt apassionat i m'he tornat a activar. Però penso que potser ens hem d'agafar la vida d'altra manera, som molt vulnerables, aquest sistema ens vol fer creure que som màquines, o superhombres. És una contradicció, haver descobert que el sistema inhumà, té altres prioritats, i a la vegada, ens hem topat amb la dimensió humana de moltes persones solidàries que s'entreguen, que és el que ens salva. El sistema no té res d'humà. Es retalla en tot, es polititza tot, i no passa res.

Hem d'aprendre moltes lliçons. Jo sóc de la corda de l'Eudald Carbonell, quan diu que anem cap al col·lapse. Quan despertem de tot això, veurem que venen altres coses que

ens cauen a sobre, com el canvi climàtic, ara només es parla de Covid. La conclusió és que o ens humanitzem d'una vegada, amb l'exemple de xarxes de base que practiquen la solidaritat, o estem perduts. Ja hem vist que els governs no s'han posat d'acord per seguir cap estratègia comuna. Hi ha hagut batalles polítiques entre dreta i esquerra, aquí a l'estat Espanyol ha estat horrorós.

♦ Ets optimista en què després de tot això, pot produir-se un canvi de valors?

Cal ser optimista i pensar que alguns valors arrelaran d'alguna manera i que això ajudarà a transformar la societat. Però tinc clar que ha de ser des de baix cap amunt. La pilota està a la nostra teulada, la societat ha de reaccionar. Hi ha qui defensa que els valors del 15-M encara són vius, que poden tornar a néixer, de fet hi ha motius de sobra per recuperar allò de «vosaltres no ens representeu», caldria sortir al carrer i dir-ho, no serviu per res i nosaltres prenem la iniciativa.

Però la gent està molt tocada, i la crisi econòmica que ve afectarà més encara. Les polítiques estatals aniran només per fer pegats, com ara la renda mínima vital i aquestes coses. Això va bé per rebaixar la consciència mobilitzadora. Cap a la tardor i hivern podrem treure totes més conclusions, encara és tot molt recent. Estic participant en el Pla de Xoc Social, tant a Catalunya com a Terrassa, hi ha moltes ganes de sortir al carrer.

♦ Hi ha gent que surt al carrer, segur que defensant altres coses.

Es que tenim un sistema franquista molt arrelat encara a la societat espanyola, amb un nucli central a Madrid, i que de tant en tant es rebel·la contra el govern de torn. Ara hi ha un govern d'esquerra i s'ha de treure com sigui, per això s'utilitzen els ressorts franquistes que durant la Transició no es va voler eliminar, i aquests ressorts estan per sobre de tot poder polític. Aquest és un fenomen propi d'Espanya, no compararia amb fenòmens ultradreta d'Europa.

Miquel Gordillo